

UDSKRIFT
AF
ØSTRE LANDSRETS DOMBOG

D O M

Afsagt den 27. juni 2019 af Østre Landsrets 8. afdeling
(landsdommerne Frosell, Lone Dahl Frandsen og Marie Rosenkilde Nielsen (kst.)).

8. afd. nr. B-2437-16:

Part 1 (Sagsøger)

Part 2 (Sagsøger)

(advokat Eddie Omar Rosenberg Khawaja for begge)

mod

Udlændingenævnet (tidligere Udlændingestyrelsen)

(advokat Rass Holdgaard)

Denne sag, der er anlagt ved Københavns Byret, er ved kendelse af 18. oktober 2016 i medfør af retsplejelovens § 226, stk. 1, henvist til behandling ved Østre Landsret. Østre Landsrets 14. afdeling har ved kendelse af 22. november 2016 tillagt sagsanlægget opsættende virkning.

Sagsøgerne, **Part 1** og **Part 2**, har nedlagt påstand om, at Udlændingestyrelsens afgørelse af 3. juni 2016 ophæves, og at sagen hjemvises til fornyet behandling.

Sagsøgte, Udlændingenævnet (tidligere Udlændingestyrelsen), har påstået frifindelse.

Sagen angår prøvelse af Udlændingestyrelsens afgørelse af 3. juni 2016, hvorefter **Part 1** ikke er omfattet af EU-reglerne som familiemedlem til en dansk statsborger, der vender tilbage til Danmark efter at have været omfattet af EU-reglerne om fri bevægelighed for unionsborgere i et andet EU-land. Sagen rejser spørgsmålet, om denne afgørelse er i strid med artikel 21, stk. 1, TEUF, jf. analogien af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område ("opholdsdirektivet") og EU-Domstolens praksis.

Sagsfremstilling

Part 1 indgav den 17. juli 2015 ansøgning om EU-opholdskort som familiemedlem til sin fars ægtefælle **Part 2**, der den 24. oktober 2014 var vendt tilbage til Danmark efter at have benyttet reglerne om fri bevægelighed ved at have taget ophold i Sverige.

Den 9. marts 2016 meddelte Statsforvaltningen **Part 1** afslag på ophold i Danmark efter EU-reglerne og anførte blandt andet følgende:

” ...

Afgørelse

Statsforvaltningen kan efter en samlet vurdering af de konkrete omstændigheder i sagen ikke anse dig for omfattet af EU-reglerne om ret til ophold som familiemedlem til en dansk statsborger, der vender tilbage til Danmark efter at have været omfattet af EU-reglerne om fri bevægelighed for unionsborgere i et andet EU-land.

...”

Part 1 påklagede afslaget til Udlændingestyrelsen, der den 3. juni 2016 traf afgørelse, hvoraf blandt andet fremgår:

” Statsforvaltningens afgørelse er korrekt

Udlændingestyrelsen har nu behandlet din klage over Statsforvaltningens afgørelse af 9. marts 2016.

Vi stadfæster Statsforvaltningens afgørelse.

Det betyder, at vi er enige med Statsforvaltningen i, at du ikke er omfattet af EU-reglerne om ret til ophold som familiemedlem til en dansk statsborger, der vender tilbage til Danmark efter at have været omfattet af EU-reglerne om fri bevægelighed.

Hvad betyder det for dig?

Du skal rejse ud af Danmark senest den 3. juli 2016.

Oplysninger i sagen

Ved din advokat, Eddie O. R. Khawajas, brev af 17. juli 2015 indgav du ansøgning om EU-opholdskort som familiemedlem til din fars ægtefælle, **Part 2**, som er dansk statsborger.

Det fremgik af din ansøgning blandt andet, at:

- **Part 2** opholdte sig i Sverige i perioden 1. december 2012 - 12. november 2014 som selvforsørgende,
- **Part 2** indrejste i Danmark den 12. november 2014,
- du opholdte dig i Sverige sammen med **Part 2** i perioderne 1. august 2013 - 9. september 2013 og 8. juli 2014 - 2. september 2014,
- du indrejste i Danmark den 25. juni 2015.

Du vedlagde blandt andet kopi af:

- din fødselsattest,
- dit pas,
- afgørelse af 25. maj 2010 om skilsmisse for dine forældre, **Vidne 1** og **Person 1** (nu **Person 1**),
- vielsesattest af 26. oktober 2010 for din far og **Part 2**, og
- Statsforvaltningens afgørelse af 15. oktober 2014 om EU-opholdskort efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 13 til din far.

Det fremgik af afgørelsen om skilsmisse, at din mor blev tildelt den fulde forældremyndighed over dig.

Ved brev af 17. juli 2015 oplyste din advokat blandt andet, at:

- **Part 2** indrejste i Danmark i november 2014 efter at have opholdt sig i en længere periode i Sverige sammen med din far,
- du besøgte og opholdte dig sammen med din far og **Part 2** under deres ophold i Sverige,
- der igennem længere tid havde været drøftelser med din mor om, hvorvidt hun kunne tillade at du tog ophold med din far og **Part 2** i Sverige og Danmark,
- din far og **Part 2** ikke kunne søge opholdskort for dig i november 2014, da der ikke var en afklaring på, om din mor ville give tilladelse til dette, og
- din mor den 15. [juli] 2015 gav tilladelse til, at du kunne tage ophold i sammen med din far og **Part 2**.

Det fremgår af dit pas, at du havde haft visum gyldigt for Schengenlandene i perioderne 29. juli 2013 - 28. september 2013, 8. juli 2014 - 17. september 2014 og 15. juni 2015 - 30. september 2015.

Din advokat bemærkede samtidigt, at det var tvivlsomt, om det var i overensstemmelse med EU-retten at betinge udstedelsen af et EU-opholdskort til et

familiemedlem til en dansk statsborger, at ansøgningen var indgivet i naturlig forlængelse af den danske statsborgers brug af EU-retten til fri bevægelighed.

Din advokat henviste til Generaladvokat **Person 2's** forslag til afgørelse i EU-domstolens sag C-456/12 *O og B*, hvor en nederlandsk domstol blandt andet havde stillet EU-domstolen følgende spørgsmål:

”Fortabes den eventuelle ret for et familiemedlem, der er statsborger i et tredjeland, til ophold på grundlag af EU-retten som følge af den tid, der går fra unionsborgerens tilbagevenden til den medlemsstat, i hvilken den pågældende har statsborgerskab, til det tidspunkt, hvor familiemedlemmet, der er statsborger i et tredjeland, under omstændigheder som de i [sagen vedrørende B.] foreliggende, slutter sig til denne unionsborger i denne medlemsstat?”

I sit forslag til afgørelsen udtalte Generaladvokat **Person 2** i punkt 159, at ovennævnte spørgsmål skulle besvares således:

”Såfremt der forløber et tidsrum, fra unionsborgeren vender tilbage til den medlemsstat, hvor han er statsborger, til hans familiemedlem, der er tredjelandstatsborger, ankommer til denne medlemsstat, fortaber familiemedlemmet ikke sin ret til afledt opholdsret i denne medlemsstat, forudsat at beslutningen om at slutte sig til unionsborgeren er truffet under udøvelse af deres ret til et familieliv.”

EU-domstolen fandt imidlertid ikke anledning til at besvare ovennævnte spørgsmål, idet personen i den konkrete sag ikke under sit ophold i det andet EU-land havde været familiemedlem til EU-borgeren, der vendte tilbage til sit hjemland.

Din advokat bemærkede desuden, at den begrænsning af EU-retten, som et krav om, at en ansøgning om EU-opholdskort indgives i naturlig forlængelse af den danske statsborgers tilbagevenden til Danmark, skulle vurderes i lyset af EU's Charter for Fundamentale Rettigheder artikel 24 og 7 om henholdsvis børns rettigheder og retten til familieliv.

Ifølge din advokat måtte begrænsningen konkret vurderes i lyset af, hvorvidt din far blev afskæret fra at udøve et familieliv i Danmark i strid med Charteret, og hvorvidt dit tarv bedst varetages ved ophold efter EU-retten hos din far eller din mor.

Endelig bemærkede din advokat, at idet din mor først den 15. [juli] 2015 havde givet tilladelse til, at du kunne tage ophold i Danmark, måtte det lægges til grund, at der havde været forhindringer af en sådan karakter, at den tidsmæssige forskel mellem **Part 2's** tilbagevenden til Danmark ikke medførte, at ret til ophold efter EU-retten var fortabt.

Ved brev af 20. juli 2015 oplyste din advokat supplerende, at du:

- i perioden 1. august [2013] – 2. september [2013], havde opholdt dig hos din far og **Part 2** i Lund,

- i perioden 8. juli 2014 – 2. september 2014 havde opholdt dig hos din far og [Part 2] i Malmø, og
- i perioden 25. juni 2015 og frem havde opholdt dig hos din far og [Part 2] i København.

Ved brev af 5. februar 2016 bad Statsforvaltningen dig om at sende dokumenter, der understøttede, at du havde opholdt dig sammen med [Part 2] i Sverige.

Statsforvaltningen bad desuden om dine bemærkninger til, at [Part 2] [Part 2] var registreret i Det Centrale Personregister (CPR) som indrejst i Danmark den 24. oktober [2014], og ikke den 12. november 2014, som anført i ansøgningen.

Ved brev af 15. februar 2016 sendte din advokat kopi af 11 billeder af dig og [Part 2] i Sverige, dokumentation for [Part 2's] rejser over Øresundsbroen, dit pas og din flybillet for retur rejse Istanbul-København i august og september [2013].

Din advokat oplyste samtidig, at [Part 2] indrejste i Danmark den 24. oktober 2014.

Den 9. marts 2016 gav Statsforvaltningen dig afslag på ophold i Danmark efter EU-reglerne.

Statsforvaltningen begrundede afgørelsen med, at du ikke opfyldte betingelserne for at få ret til ophold som familiemedlem til en dansk statsborger, der vender tilbage til Danmark efter at have været omfattet af EU-reglerne om fri bevægelighed, fordi din ansøgning om ret til ophold som familiemedlem til ikke var indgivet i naturlig forlængelse af [Part 2's] tilbagevenden til Danmark. Statsforvaltningen lagde vægt på varigheden af den tidsmæssige forskel mellem [Part 2's] tilbagevenden til Danmark den 24. oktober 2014 og indgivelsen af ansøgning om ophold den 17. juli 2015.

Statsforvaltningen lagde også vægt på, at der ikke forelå sådanne oplysninger om baggrunden for den tidsmæssige forskel mellem [Part 2's] tilbagevenden og indgivelsen af din ansøgning, at ansøgningen efter en konkret vurdering kunne anses for indgivet i naturlig tidsmæssig sammenhæng med [Part 2's] tilbagevenden til Danmark.

Statsforvaltningens vurderes således, at oplysninger om, at din indrejse og ansøgning afventede din mors stillingtagen til, om hun kunne tillade, at du tog ophold hos din far og [Part 2], ikke kunne medføre, at din ansøgning kunne anses for indgivet i naturlig tidsmæssig sammenhæng med [Part 2's] tilbagevenden til Danmark.

Ved e-mail af 11. marts 2016 klagede din advokat på dine vegne over Statsforvaltningens afgørelse af 9. marts 2016.

Din advokat bemærkede i denne forbindelse, at det var i strid med EU-retten, at var sket opretholdelse af krav om, at ansøgningen skulle indgives i naturlig forlængelse af [Part 2's] tilbagevenden til Danmark.

Din advokat bemærkede også, at afgørelsen var forkert, idet der ikke var sket korrekt inddragelse af de fremlagte oplysninger om, at det ikke var før juli 2015 var afklaret, at du med din mors samtykke kunne tage fast ophold i Danmark. Ansøgningen var derfor i din advokats opfattelse indgivet i naturlig forlængelse af **Part 2's** flytning til Danmark.

Den 4. april 2016 modtog vi sagens akter fra Statsforvaltningen.

Den 6. april 2016 oplyste vi, at vi havde modtaget din klage. Vi oplyste også, at du havde ret til at opholde dig her i Danmark, mens vi behandlede din klage.

Det fremgår af Det Centrale Personregister (CPR-registeret), at **Part 2** var registreret udrejst til Sverige i perioden fra den 1. december 2012 til den 24. oktober 2014.

Derfor stadfæster vi afgørelsen

Vi vurderer, at Statsforvaltningens afgørelse af 9. marts 2016 er korrekt.

Vi har lagt til grund, at du har søgt om familiesammenføring til **Part 2**, som er dansk statsborger, og som har benyttet EU-reglerne om fri bevægelighed. Vi vurderer derfor din sag efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 13.

Vi har også lagt til grund, at du har oplyst, at du er indrejst i Danmark den 25. juni 2015, og at **Part 2** har oplyst, at hun er vendt tilbage til Danmark den 24. oktober 2014.

Vi har desuden lagt til grund, at du har indgivet ansøgning om EU-opholdskort den 17. juli 2015.

Vi vurderer, at du ikke har indgivet ansøgning om EU-opholdskort i naturlig forlængelse af **Part 2's** tilbagevenden til Danmark, og at du ikke er indrejst samtidig med eller i naturlig forlængelse af **Part 2's** tilbagevenden til Danmark.

Vi har i vurderingen lagt vægt på varigheden af den tidsmæssige forskel mellem **Part 2's** tilbagevenden og din indrejse, som er på 8 måneder, og mellem **Part 2's** tilbagevenden og din indgivelse af ansøgning om EU-opholdskort, som er på 9 måneder.

Vi vurderer, at en indrejse og ansøgning om familiesammenføring efter EU-retten ikke kan betragtes som indgivet i naturlig forlængelse af den danske statsborgers tilbagevenden til Danmark, når der er forløbet 8 måneder siden vedkommende benyttede sin ret til fri bevægelighed i et andet EU-land.

Vi har endvidere lagt vægt på, at der ikke foreligger sådanne oplysninger om baggrunden for den tidsmæssige forskel mellem **Part 2's** tilbagevenden og din indrejse og indgivelse af ansøgning, herunder om du af særlige arbejds- eller uddannelsesmæssige grunde har udskudt indrejsen og ansøgningen, at din indrejse og ansøgning efter en konkret vurdering anses for indgivet i naturlig tidsmæssig sammenhæng med **Part 2's** tilbagevenden til Danmark.

Vi vurderer, at din advokats oplysninger om at din indrejse og ansøgning afventede din mors samtykke til, at du kunne tage ophold hos din far og **Part 2**, ikke fører til et andet resultat. Det vurderer vi fordi, der ikke er oplysninger om, at din mor af særlige grunde har udskudt at give samtykke til din indrejse i Danmark og ansøgning om EU-opholdskort.

Vi bemærker, at din mor, der som forældremyndighedsindehaver er den person, der kan indgive ansøgning på dine vegne, ud fra det oplyste har valgt at udskyde din indrejse og ansøgning. Dette taler imod, at din indrejse og ansøgning kan anses for indgivet i naturlig forlængelse af **Part 2's** indrejse tilbagevenden til Danmark.

Din advokats henvisning til Generaladvokat **Person 2's** forslag til afgørelse i C-456/12 *O og B*, kan heller ikke føre til et andet resultat. Vi vurderer dette fordi, EU-domstolen ikke hidtil har tiltrådt Generaladvokatens fortolkning af EU-retten i forhold til fortabelse af afledt opholdsret ved sekundær bevægelighed.

Det er Udlændingestyrelsens opfattelse, at en afledt opholdsret som familiedlem til en dansk statsborger fortabes, hvis familiemedlemmet ikke indrejser eller indgiver ansøgning om EU-opholdskort i naturlig forlængelse af den danske statsborgers tilbagevenden til Danmark. En ansøgning om familiesammenføring må i en sådan situation anses for en rent intern situation, hvor EU-retten ikke finder anvendelse, idet den danske statsborger efter indrejsen i Danmark ikke længere gør brug af sin ret til fri bevægelighed i EU.

Vi bemærker i øvrigt, at din mor først har truffet beslutning om, at du skal slutte dig til **Part 2** i Danmark, efter at du, din far og **Part 2** har udøvet et familieliv i Sverige. Beslutningen er derfor ikke truffet under udøvelsen af familieliv i et andet EU-land, hvilket i henhold til punkt 159 i Generaladvokatens forslag er en betingelse for, at en afledt opholdsret ikke fortabes.

Heller ikke din advokats henvisning til artikel 7 og 21 af EU's Charter for Fundamentale Rettigheder, kan føre til et andet resultat. Ved vurderingen heraf lægger vi vægt på, at du i henhold til det oplyste har udøvet familieliv med din far og **Part 2** ved visumophold i Sverige og Danmark. Et afslag på EU-opholdskort medfører ikke, at du ikke kan opretholde det familieliv, som du hidtil har udøvet. Vi henviser også til, at du kan søge familiesammenføring med din far efter udlændingelovens regler.

Efter vores vurdering er du således ikke omfattet af EU-reglerne som familiedlem til en dansk statsborger, der vender tilbage til Danmark efter at have været omfattet af EU-reglerne om fri bevægelighed for unionsborgere i et andet EU-land.

Vi stadfæster derfor Statsforvaltningens afgørelse af 9. marts 2016.

Afgørelsen er truffet efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 2, stk. 1, § 13, § 33, stk. 1 og § 34, stk. 1 og stk. 2
..."

Ved stævning af 15. juni 2016 anlagde **Part 1** og **Part 2** sag mod Udlændingestyrelsen ved Københavns Byret, der den 18. oktober 2016 i medfør af retsplejelovens § 226, stk. 1, henviste sagen til behandling ved Østre Landsret.

Ved kendelse af 21. april 2017 besluttede Østre Landsret i henhold til artikel 267, stk. 2, i Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde (TEUF) at forelægge EU-Domstolen et præjudiciel spørgsmål vedrørende fortolkningen af artikel 21, TEUF, jf. analogt Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område ("opholdsdirektivet"). Af kendelsen fremgår blandt andet:

”

1. Østre Landsret har i henhold til artikel 267, stk. 2, i Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde (TEUF) og efter forhandling mellem parterne besluttet at forelægge EU-Domstolen et præjudiciel spørgsmål vedrørende fortolkningen af artikel 21, TEUF, jf. analogt Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område ("opholdsdirektivet").

Sagens omstændigheder

2. **Part 1**, der er en af sagsøgerne i sagen, er født **Dato 1** **2004** i Tyrkiet og er tyrkisk statsborger.
3. Hans far, **Vidne 1**, der ligeledes er tyrkisk statsborger, kom ifølge egne oplysninger til Danmark den 17. juli 2008 uden rejselegitimation og søgte samme dag om asyl. Den 5. maj 2011 fik **Vidne 1** afslag på asyl, og den 31. oktober 2012 fik han afslag på humanitær opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 b. Den 13. maj 2013 gav Flygtningesnævnet **Vidne 1** endeligt afslag på asyl. **Vidne 1** indgik den 26. oktober 2010 ægteskab i Danmark med **Part 2**. **Part 2**, der ligeledes er sagsøger i sagen, er dansk statsborger. Statsforvaltningen har lagt til grund, at **Part 2** fra den 1. december 2012 til den 24. oktober 2014 har opholdt sig i Sverige, og at **Vidne 1** i løbet af denne periode også har haft ophold i Sverige. Siden den 24. oktober 2014 har ægteparret boet i Danmark, hvor **Vidne 1** fra den 15. oktober 2014 har haft EU-opholdskort.
4. **Vidne 1** blev gift i Tyrkiet den 26. august 2003 med **Part 1's** mor, **Person 1**. Ved dom afsagt af retten i Küçükçekmece, Tyrkiet, den 25. maj 2010 blev **Vidne 1** og **Person 1** skilt. **Person 1** fik i den forbindelse forældremyndigheden over **Part 1**.

5. **Part 1** boede efter sine forældres skilsmisse hos sin mor i Tyrkiet.
6. **Part 1** har fra den 1. august 2013 til den 9. september 2013 og fra den 8. juli 2014 til den 2. september 2014 besøgt og opholdt sig hos **Vidne 1** og **Part 2** i Sverige på visum gyldigt for Schengenlandene.
7. **Part 1** indrejste den 25. juni 2015 på Schengenvisum med gyldighed for perioden 15. juni 2015 til 30. september 2015 til Danmark, hvor **Vidne 1** og **Part 2** nu opholdt sig.
8. Den 15. juli 2015 gav **Part 1's** mor, **Person 1**, som forældremyndighedsindehaver skriftligt samtykke til, at **Vidne 1** og/eller **Part 2** kunne indgive ansøgning om familiesammenføring på vegne af **Part 1**, med henblik på at han kunne tage ophold i Danmark hos **Vidne 1** og/eller **Part 2**.
9. Den 17. juli 2015 indgav **Part 1**, mens han opholdt sig i Danmark, ansøgning om EU-opholdskort som familiemedlem til sin fars ægtefælle **Part 2**.
10. Den 9. marts 2016 meddelte Statsforvaltningen **Part 1** afslag på ophold i Danmark efter EU-reglerne. Afslaget blev påklaget til Udlændingestyrelsen, der traf afgørelse den 3. juni 2016. Udlændingestyrelsen stadfæstede afgørelsen om, at **Part 1** ikke kunne gives opholdstilladelse i Danmark, da styrelsen fandt, at han ikke var omfattet af EU-reglerne om ret til ophold som familiemedlem til en dansk statsborger, der vender tilbage til Danmark efter at have været omfattet af reglerne om fri bevægelighed. Af afgørelsen fremgår bl.a.:

...

De EU-retlige regler

12. Artikel 21, stk. 1, TEUF har følgende ordlyd:

”Enhver unionsborger har ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område med de begrænsninger og på de betingelser, der er fastsat i traktaterne og i gennemførelsesbestemmelserne hertil.”

13. Den Europæiske Unions Charter om Grundlæggende Rettigheder ("charteret") indeholder bl.a. følgende bestemmelser:

”Artikel 7

Respekt for privatliv og familieliv

Enhver har ret til respekt for sit privatliv og familieliv, sit hjem og sin kommunikation.

...

Artikel 24

Børns rettigheder

1. Børn har ret til den beskyttelse og omsorg, der er nødvendig for deres trivsel. De kan frit udtrykke deres synspunkter. Der tages hensyn hertil i forhold, der vedrører dem, i overensstemmelse med deres alder og modenhed.
2. I alle handlinger vedrørende børn, uanset om de udføres af offentlige myndigheder eller private institutioner, skal barnets tarv komme i første række.
3. Ethvert barn har ret til regelmæssigt at have personlig forbindelse og direkte kontakt med begge sine forældre, medmindre dette er i modstrid med dets interesser.

...

Artikel 45

Fri bevægelighed og opholdsret

1. Enhver unionsborger har ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område.
2. Fri bevægelighed og opholdsret kan i overensstemmelse med traktaterne indrømmes tredjelandstatsborgere, der har lovligt ophold på en medlemsstats område.

...

Artikel 51

Anvendelsesområde

1. Bestemmelserne i dette charter er rettet til Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer under iagttagelse af nærhedsprincippet samt til medlemsstaterne, dog kun når de gennemfører EU-retten. ...
2. Dette charter udvider ikke anvendelsesområdet for EU-retten ud over Unionens kompetencer og skaber ingen nye kompetencer eller nye opgaver for Unionen og ændrer ikke de kompetencer og opgaver, der er fastlagt i traktaterne.

Artikel 52

Rækkevidde og fortolkning af rettigheder og principper

...

2. De rettigheder, der anerkendes i dette charter, og for hvilke der er fastlagt bestemmelser i traktaterne, udøves på de betingelser og med de begrænsninger, der er fastlagt heri.
3. I det omfang dette charter indeholder rettigheder svarende til dem, der er sikret ved den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, har de samme betydning og omfang som i konventionen. Denne bestemmelse er ikke til hinder for, at EU-retten kan yde en mere omfattende beskyttelse. ...”

14. Opholdsdirektivet er vedtaget med hjemmel i bl.a. artikel 18 i Traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Fællesskab (TEF), nu artikel 21 TEUF.
15. Af opholdsdirektivet fremgår bl.a. følgende:

”Artikel 2

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

- 1) ”unionsborger”: enhver person, der er statsborger i en medlemsstat.
- 2) ”familiemedlem”:
 - a) ægtefælle
 - b) ...
 - c) direkte efterkommere samt direkte efterkommere af ægtefællen ..., som ikke er fyldt 21 år, eller som forsørges af unionsborgeren,

...

Artikel 3

Berettigede personer

1. Dette direktiv finder anvendelse på enhver unionsborger, der rejser til eller tager ophold i en anden medlemsstat end den, hvor vedkommende er statsborger, samt familiemedlemmer som defineret i artikel 2, nr. 2, der ledsager unionsborgeren eller slutter sig til denne.

...”

EU-Domstolens dom O m.fl., C-456/12, EU:2014:135

16. Af EU-Domstolens dom af 12. marts 2014, O m.fl., C-456/12, EU:2014:135, fremgår bl.a.:

”33. Med det første til tredje spørgsmål, som skal behandles samlet, ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om bestemmelserne i direktiv 2004/38 og artikel 21, stk. 1, TEUF skal fortolkes således, at de er til hinder for, at en medlemsstat nægter en tredjelandsstatsborger, som er familiemedlem til en unionsborger, der er statsborger i den nævnte medlemsstat, opholdsret ved unionsborgerens tilbagevenden til den samme medlemsstat, når unionsborgeren før sin tilbagevenden har udøvet sin ret til fri bevægelighed i medfør af artikel 21, stk. 1, TEUF ved, udelukkende i sin egenskab af unionsborger, at opholde sig i en anden medlemsstat sammen med det pågældende familiemedlem, og i bekræftende fald, på hvilke betingelser en sådan opholdsret indrømmes.

...

54. Såfremt et familieliv er blevet opbygget eller konsolideret i værtsmedlemsstaten i forbindelse med en unionsborgers reelle ophold i denne medlemsstat i henhold til og under overholdelse af betingelserne i artikel 7, stk. 1 og 2, i direktiv 2004/38, kræver den effektive virkning af den berørte unionsborgers rettigheder i henhold til artikel 21, stk. 1, TEUF, at unionsborgerens familieliv i værtsmedlemsstaten kan fortsættes, når unionsborgeren vender tilbage til den medlemsstat, hvor den pågældende er statsborger, ved at det berørte familiemedlem, der er tredjelandsstatsborger, indrømmes en afledt opholdsret. Uden en sådan afledt opholdsret ville unionsborgeren således kunne blive afskrækket fra at forlade den medlemsstat, hvor denne er statsborger, for at udøve sin opholdsret i henhold til artikel 21, stk. 1, TEUF i en anden medlemsstat, fordi den pågældende ikke har sikkerhed for at kunne fortsætte et familieliv med sine nære familiemedlemmer, som

er blevet opbygget eller konsolideret i værtsmedlemsstaten, i sin oprindelsesmedlemsstat (jf. i denne retning Eind-dommen, præmis 35 og 36, og Iida-dommen, præmis 70).

55. Så meget desto mere kræver den effektive virkning af artikel 21, stk. 1, TEUF, at unionsborgeren ved sin tilbagevenden til den medlemsstat, hvor den pågældende er statsborger, kan fortsætte det familieliv, som denne har haft i værtsmedlemsstaten, hvis unionsborgeren og det berørte familiemedlem, som er tredjelandstatsborger, i den sidstnævnte medlemsstat har opnået en tidsubegrænset opholdsret i medfør af henholdsvis artikel 16, stk. 1 og stk. 2, i direktiv 2004/38.

...

61. På baggrund af det ovenfor anførte skal det første til tredje spørgsmål besvares med, at artikel 21, stk. 1, TEUF skal fortolkes således, at i en situation, hvor en unionsborger har opbygget eller konsolideret et familieliv med en tredjelandstatsborger under et reelt ophold i henhold til og under overholdelse af betingelserne i artikel 7, stk. 1 og 2, eller artikel 16, stk. 1 og 2, i direktiv 2004/38 i en anden medlemsstat end den, hvor den pågældende er statsborger, finder dette direktivs bestemmelser analog anvendelse, når den nævnte unionsborger, sammen med det pågældende familiemedlem, vender tilbage til sin oprindelsesmedlemsstat. Betingelserne for at indrømme den nævnte tredjelandstatsborger, som er familiemedlem til unionsborgeren, en afledt opholdsret i unionsborgerens oprindelsesmedlemsstat bør derfor principielt ikke være strengere end dem, som er fastsat i det nævnte direktiv for at indrømme en tredjelandstatsborger, der er familiemedlem til en unionsborger, som har udøvet sin ret til fri bevægelighed ved at bosætte sig i en anden medlemsstat end den, hvor den pågældende er statsborger, en afledt opholdsret.”

17. I sagen havde den forelæggende ret endvidere anmodet EU-Domstolen om at besvare et fjerde spørgsmål. Med dette spørgsmål ønskedes svar på, om den eventuelle ret for et familiemedlem, der er statsborger i et tredjeland, til ophold på grundlag af EU-retten fortæbes som følge af den tid, der går fra unionsborgerens tilbagevenden til den medlemsstat, i hvilken den pågældende har statsborgerskab, til det tidspunkt, hvor familiemedlemmet, der er statsborger i et tredjeland, under omstændigheder som i den pågældende sag slutter sig til denne unionsborger i denne medlemsstat.
18. EU-Domstolen besvarede imidlertid ikke dette spørgsmål, da sagens omstændigheder ikke nødvendiggjorde det.
19. Generaladvokat **Person 2** besvarede derimod i sit forslag til afgørelse i sagerne C-456/12 og C-457/12, EU:C:2013:837, det fjerde spørgsmål fra den forelæggende ret. I forslaget til afgørelse fremgår bl.a.:

”139. Udløber den afledte opholdsret, hvis der er forløbet et (ikke nærmere bestemt) tidsrum, fra unionsborgeren vender tilbage til sit hjemland til familiemedlemmets ankomst? Dette spørgsmål rejstes ved det fjerde spørgsmål i sag C-456/12 ...

140. Jeg mener, at svaret afhænger af, hvorfor unionsborgeren og hans familiemedlem(mer) ikke rejste sammen.

141. I henhold til direktiv 2004/38 kan værtsmedlemsstaten ikke nægte tredjelandstatsborgere ophold, fordi der er forløbet et tidsrum. De har ret til at » ledsage eller slutte sig til« den unionsborger, som de er familiemæssigt tilknyttet. Denne ordlyd betyder, at det forhold, at der er forløbet et stykke tid, efter at unionsborgeren er rejst ind i landet og har taget ophold, ikke er til hinder for, at en tredjelandstatsborger kan » slutte sig til« ham senere. Domstolen har nemlig fastslået, at direktiv 2004/38 ikke kræver, at unionsborgerens familiemedlemmer rejser ind i værtsmedlemsstaten samtidig med den unionsborger, hvis status giver dem afledte rettigheder.

142. Jeg mener ikke, at grunden til, at familiemedlemmerne kommer senere, er relevant. Det vigtigste er, at beslutningen om at rejse til det pågældende land for at tage ophold sammen med en unionsborger, er truffet under udøvelse af retten til et familieliv. Unionsborgere kan frit træffe beslutning om, hvordan de vil udøve retten til et familieliv (hvis ikke, ville rettigheden ikke være meget værd). Mange vil foretrække at leve sammen med deres familiemedlemmer, mens andre måske vil prioritere anderledes på et givet tidspunkt (hvilket også kan ændre sig med tiden), eller der kan være praktiske forhindringer, som medfører, at de ikke umiddelbart kan leve sammen. Hvis et familiemedlem, der er tredjelandstatsborger, og en unionsborger har besluttet, at de ikke længere vil leve sammen som et par og udøve retten til et familieliv, vil tredjelandstatsborgeren derimod ikke længere have en afledt opholdsret.

...

159. Henset til ovenstående betragtninger foreslår jeg, at Raad van States spørgsmål besvares således:

...

- 4) Såfremt der forløber et tidsrum, fra unionsborgeren vender tilbage til den medlemsstat, hvor han er statsborger, til hans familiemedlem, der er tredjelandstatsborger, ankommer til denne medlemsstat, fortaber familiemedlemmet ikke sin ret til afledt opholdsret i denne medlemsstat, forudsat at beslutningen om at slutte sig til unionsborgeren er truffet under udøvelse af deres ret til et familieliv.” [Fodnoter udeladt]

Nationale bestemmelser og praksis

20. Bekendtgørelse nr. 474 af 12. maj 2011 om ophold i Danmark for udlændinge, der er omfattet af Den Europæiske Unions regler (”EU-opholdsbekendtgørelsen”), indeholder bl.a. regler til gennemførelse af opholdsdirektivet.
21. EU-opholdsbekendtgørelsens § 13, der vedrører familiemedlemmer til danske statsborgere, som har gjort brug af retten til fri bevægelighed, er sålydende:

"I det omfang det følger af EU-retten, har familiemedlemmer til en dansk statsborger ret til ophold her i landet ud over de 3 måneder, der følger af udlændingelovens § 2, stk. 1 og 2."

22. Udlændingestyrelsen har senest i EU-orientering nr. 1/14 af 10. december 2014, "Orientering til Statsforvaltningen om behandling af ansøgninger om familiesammenføring efter EU-retten, hvor referencen er dansk statsborger" ("EU-orientering 1/14") fastlagt, hvornår der kan gives EU-opholdskort til familiemedlemmer efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 13, hvor referencen er dansk statsborger, efter de principper, som EU-Domstolen har fastlagt i sin praksis. Af notatet fremgår bl.a.:

"4.1.5. Tidsmæssig sammenhæng mellem en dansk statsborgers tilbagevenden til Danmark og ansøgning om familiesammenføring efter EU-retten

Det er ikke et krav, at det udenlandske familiemedlem indrejser i Danmark samtidig med den danske statsborger.

Hvis familiemedlemmet til en dansk statsborger, som har udnyttet sin ret til fri bevægelighed i et andet EU-land, først søger om familiesammenføring efter EU-reglerne på et senere tidspunkt end tidspunktet for den danske statsborgers tilbagevenden til Danmark, skal der foretages en konkret vurdering af, om familiemedlemmets ansøgning er indgivet i naturlig forlængelse af den danske statsborgers tilbagevenden til Danmark.

Der skal ved vurderingen heraf lægges vægt på baggrunden for den tidsmæssige forskel mellem den danske statsborgers tilbagevenden og ansøgningen, herunder om familiemedlemmet af særlige arbejds- eller uddannelsesmæssige grunde har udskudt ansøgningen samt varigheden af den tidsmæssige forskel. For eksempel kan udskydelse af indgivelsen af ansøgningen skyldes, at ansøgeren skal have afsluttet en påbegyndt uddannelse, hvilket blandt andet kan dokumenteres ved indsendelse af eksamensbeviser etc. Endvidere kan særlige helbredsmæssige årsager, herunder alvorlig sygdom hos ansøgeren eller dennes familiemedlemmer, være årsag til udskydelsen.

På den anden side kan flere måneders udskydelse som udgangspunkt ikke begrundes i et generelt ønske om fortsat beskæftigelse eller ophold hos familie.

Er der derimod tale om særlige beskæftigelsesmæssige hensyn, herunder opfyldelse af en kontraktretlig forpligtelse, der har været årsag til, at ansøgningen udskydes flere måneder, vil ansøgningen som udgangspunkt blive anset for at være indgivet i naturlig forlængelse af den danske statsborgers tilbagevenden. Dette kan blandt andet dokumenteres via en arbejdskontrakt, der eksempelvis dokumenterer, at den pågældende er involveret i et konkret byggeprojekt.

Tilsvarende gælder, hvor den danske statsborger fortsat befinder sig i det andet EU-land, men er ophørt med den EU-retlige aktivitet på an-

søgningstidspunktet. Også i dette tilfælde skal ansøgningen om registreringsbevis/opholdskort indgives i naturlig forlængelse af afslutningen på den EU-retlige aktivitet i det andet EU-land.

I tilfælde, hvor familiemedlemmet er indrejst i Danmark samtidig med eller i naturlig forlængelse af den danske statsborgers tilbagevenden til Danmark, men først senere indgiver en ansøgning om familiesammenføring efter EU-reglerne, stilles der ikke krav om, at ansøgningen er indgivet i naturlig forlængelse af den danske statsborgers tilbagevenden, hvis den pågældende i øvrigt opfylder betingelserne for at kunne opnå familiesammenføring efter EU-reglerne til den danske statsborger.

Det vil være en betingelse, at familiemedlemmet er indrejst i Danmark med henblik på at udøve et familieliv med den danske statsborger, og at familiemedlemmet i øvrigt ville kunne have opnået familiesammenføring til den danske statsborger efter EU-reglerne, såfremt den pågældende havde indgivet ansøgningen ved indreisen. Det er endvidere en betingelse, at ansøgeren i hele perioden frem til indgivelsen af ansøgningen har opfyldt disse betingelser.

Ved vurderingen af sådanne sager er det således afgørende, at familiemedlemmet i hele perioden har opfyldt betingelserne for at opnå familiesammenføring efter EU-reglerne til den danske statsborger, men blot ikke har søgt herom. I sådanne tilfælde har familiemedlemmet en opholdsret i Danmark efter EU-reglerne, uanset at den pågældende først senere søger om et egentligt opholdskort.

I de tilfælde, hvor ansøgningen ikke indgives i forbindelse med indreisen, påhviler det ansøgeren at godtgøre, at indreisen skete samtidig med eller i naturlig forlængelse af den danske statsborgers tilbagevenden til Danmark, og at ansøgeren i hele perioden har opfyldt betingelserne for at opnå familiesammenføring efter EU-reglerne til den danske statsborger, herunder at den pågældende har opholdt sig i Danmark sammen med den danske statsborger. Dette kan f.eks. dokumenteres ved fremlæggelse af billet, ændring af folkeregisteradresse, huslejekvitteringer m.v.”

Parternes anbringender

- Part 1's og Part 2's anbringender
23. Part 1 og Part 2 gør gældende, at EU-retten er til hinder for, at en medlemsstat nægter en tredjelandsstatsborger, som er mindreårigt familiemedlem til en unionsborger, som er statsborger i denne medlemsstat, og som er vendt tilbage til medlemsstaten efter at have udøvet sin ret til fri bevægelighed, en afledt opholdsret, hvis det mindreårige familiemedlem ikke indrejser eller indgiver ansøgning om EU-opholdskort i naturlig forlængelse af unionsborgerens tilbagevenden til medlemsstaten.
24. Den afledte opholdsret fortabes således ikke, når der er en tidsmæssig forskydning mellem den aktivitet, der udløser en ret til fri bevægelighed, og udøvelsen af denne rettighed, hvis unionsborgeren har udøvet retten til

et familieliv med det mindreårige familiemedlem i en værtsmedlemsstat og derefter ønsker, at familiemedlemmet skal slutte sig til unionsborgeren, når denne vender tilbage til den medlemsstat, hvor pågældende er statsborger.

25. I en situation som den foreliggende er det herved uden betydning, om der under opholdet i værtsmedlemsstaten er truffet beslutning om, at familiemedlemmet slutter sig til unionsborgeren ved dennes tilbagevenden til oprindelsesmedlemsstaten. Den afledte opholdsret fortabes alene, hvis retten til at udøve et familieliv bliver opgivet.
26. Betingelsen efter Domstolens faste praksis, jf. dommene anført i punkt 33, om, at en afledt opholdsret for familiemedlemmer til en unionsborger, som efter at have gjort brug af sin ret til fri bevægelighed vender tilbage til den medlemsstat, hvori unionsborgeren er statsborger, opstår, fordi unionsborgeren kunne blive afskrækket fra at forlade sin medlemsstat, hvis ikke det familieliv, der etableres i en værtsmedlemsstat, kan fortsætte ved en tilbagevenden til oprindelsesmedlemsstaten, er i en situation som den foreliggende opfyldt. Fortabelse af den afledte opholdsret ved familiemedlemmets indrejse i unionsborgerens oprindelsesmedlemsstat eller familiemedlemmets ansøgning om opholdsret, der sker tidsmæssigt forskudt, kan betyde, at unionsborgeren kunne blive afskrækket fra at forlade den medlemsstat, hvor denne er statsborger, for at udøve sin opholdsret i henhold til artikel 21, stk. 1, TEUF i en anden medlemsstat, fordi den pågældende ikke har sikkerhed for at kunne fortsætte et ønsket familieliv med sine nære familiemedlemmer i sin oprindelsesmedlemsstat, som er blevet opbygget eller konsolideret i værtsmedlemsstaten.
27. Det er herved uden betydning for afskrækkelsens opståen, om familiemedlemmet efter omstændighederne kan bevare opholdsretten, hvis indrejse mv. ikke sker forskudt, eller – hvis indrejsen mv. sker forskudt – at særlige grunde til udskydelse af indrejsen eksisterer. Afskrækkelsen opstår allerede, når unionsborgerens ønske om at rejse til oprindelseslandet for at tage ophold sammen med familiemedlemmet, med hvem der har været etableret et familieliv i værtsmedlemsstaten, kan blive forhindret. Det forhold, at familiemedlemmet indrejser forskudt mv. og grundene hertil, er derfor irrelevante, også fordi disse forhold, som det f.eks. er tilfældet i den foreliggende sag, ikke altid kan påvirkes af unionsborgeren.
28. Det gøres videre gældende, at charteret, jf. charterets artikel 51, stk. 1, finder anvendelse i en situation som den foreliggende, hvor der sker begrænsning i den afledte opholdsret, der kan udledes af artikel 21, stk. 1, TEUF og Domstolens praksis. Der henvises herved f.eks. til dom af 26. februar 2013, Åkerberg Fransson, C-617/10, EU:C:2013:105, præmis 19-22, dom af 14. oktober 2004, Omega, C-36/02, EU:C:2004:614, præmis 33-38, og dom af 17. september 2002, Baumbast og R, C-413/99, præmis 91.
29. Det gøres herefter endelig gældende, at særligt charterets artikel 7 om retten til respekt for familielivet og artikel 24, stk. 2, om barnets tarv, i en situation som den foreliggende finder anvendelse og medfører, at spørgsmålet om fortabelse skal vurderes under hensyntagen til, om der er

etableret et familieliv, og om dette fortsat er ønsket, samt under hensyntagen til, at barnets tarv tilgodeses. Bestemmelserne indebærer særligt, at retten til ophold ikke kan fortabes ved den tidsmæssige forskydning, idet familielivet, der danner grundlag for familiemedlemmets afledte opholdsret i oprindelsesmedlemsstaten, ikke i en situation som den foreliggende har været opgivet efter, at det blev etableret i værtsmedlemsstaten. Den afledte opholdsret må således også, når den fortolkes i lyset af artikel 7 og 24, stk. 2, bestå, desuagtet at der er en tidsmæssig forskydning mellem unionsborgerens og familiemedlemmets indrejse mv. i oprindelsesmedlemsstaten. Alene herved bliver unionsborgerens og det mindreårige familiemedlems interesse og familieliv tilstrækkeligt tilgodeset, jf. i den retning dom af 4. marts 2010, Chakroun, C-578/08, EU:C:2010:117, præmis 63, og dom af 6. december 2011, Maahanmuuttovirasto og Maahanmuuttovirasto, C-356/11 og 357/11, EU:C:2012:776, præmis 80.

Udlændingestyrelsens anbringender

30. Udlændingestyrelsen gør gældende, at EU-retten ikke er til hinder for, at en medlemsstat nægter en tredjelandstatsborger, som er familiemedlem til en unionsborger, som er statsborger i denne medlemsstat, og som er vendt tilbage til medlemsstaten efter at have udøvet sin ret til fri bevægelighed, en afledt opholdsret, hvis familiemedlemmet ikke indrejser eller indgiver ansøgning om EU-opholdskort i naturlig forlængelse af unionsborgerens tilbagevenden til medlemsstaten. I en sådan situation kan unionsborgeren ikke længere anses for at gøre brug af sin fri bevægelighed. Der foreligger således en rent intern situation, hvor EU-reglerne om fri bevægelighed ikke (længere) finder anvendelse.
31. EU-Domstolen har ikke taget specifikt stilling til, hvornår en unionsborger, som vender tilbage til sit hjemland, fortaber de rettigheder, der afledes som følge af udøvelsen af den fri bevægelighed, herunder hvornår den afledte opholdsret for unionsborgerens familiemedlemmer, der er tredjelandstatsborgere, fortabes.
32. EU-Domstolen har imidlertid principielt accepteret, at der skal være en tidsmæssig sammenhæng mellem den aktivitet, der udløser en ret til fri bevægelighed, og udøvelsen af denne rettighed, jf. herved dom af 23. marts 2004, Collins, sag C-138/02, EU:C:2004:172, præmis 28.
33. Af EU-Domstolens faste praksis følger, at den afledte opholdsret for familiemedlemmer til en unionsborger, som efter at have gjort brug af sin ret til fri bevægelighed, vender tilbage til den medlemsstat, hvori unionsborgeren er statsborger, er begrundet i, at unionsborgeren kunne blive afskrækket fra at forlade sin medlemsstat, såfremt det familieliv, som er etableret i værtsmedlemsstaten, ikke kan fortsættes i oprindelsesmedlemsstaten, jf. f.eks. dom af 7. juli 1992, Singh, C-370/90, EU:C:1992:296, præmis 19-21, dom af 11. december 2007, Eind, C-291/05, EU:C:2007:771, præmis 35-37 og dom af 8. november 2012, Iida, C-40/11, EU:C:2012:691, præmis 70.
34. En unionsborger vil ikke på nogen måde blive afskrækket fra at forlade sit land, fordi den afledte opholdsret mistes i en situation som den foreliggende, hvor der ikke ansøges om familiesammenføring i naturlig for-

længelse af unionsborgerens tilbagevenden, og hvor der ikke er oplysninger om særlige grunde til udskydelse af ansøgningen.

35. Det gøres endvidere gældende, at det centrale ved vurderingen af, om EU-retten finder anvendelse på en situation som i hovedsagen, er, om unionsborgeren afskrækkes fra at udøve sin ret til fri bevægelighed. Dette er ikke tilfældet. Unionsborgeres familiemedlem skal således blot indrejse i den medlemsstat, hvor unionsborgeren er statsborger, sammen med unionsborgeren, eller indgive ansøgning om EU-opholdskort i naturlig forlængelse af unionsborgerens tilbagevenden til medlemsstaten. Endvidere tages der hensyn til, om der er f.eks. særlige arbejds- eller uddannelsesmæssige grunde, der kan begrunde en senere indrejse, eller at ansøgningen først indgives på et senere tidspunkt.
36. I forhold til charteret gør Udlændingestyrelsen i første række gældende, at det ikke finder anvendelse, idet sagsøgernes forhold af de grunde, der er nævnt ovenfor, ikke er omfattet af EU-reglerne om afledt opholdsret i forbindelse med fri bevægelighed, jf. charterets artikel 51, stk. 1. I anden række anfører Udlændingestyrelsen, at charterets artikel 7, 24 og 45 – som sagsøgerne har påberåbt sig – under alle omstændigheder ikke er til hinder for, at retten til ophold fortabes under forhold som i hovedsagen.

Baggrunden for den præjudicielle forelæggelse

37. Østre Landsret finder, at det er nødvendigt, for at landsretten kan træffe afgørelse i den foreliggende sag, at der tages stilling til rækkevidden af den afledte opholdsret, som ifølge EU-Domstolens praksis kan udledes af artikel 21 TEUF, jf. opholdsdirektivet analogt, herunder navnlig om en unionsborger, der vender tilbage til sit hjemland efter at have udøvet sin ret til fri bevægelighed, på et tidspunkt fortaber de rettigheder, som denne unionsborger har opnået som følge af udøvelsen af sin ret til fri bevægelighed.
38. Navnlig er det nødvendigt for landsrettens afgørelse af denne sag at opnå afklaring af, om EU-retten er til hinder for, at en medlemsstat gør en afledt EU-opholdsret for tredjelands-statsborgere, der er familiemedlemmer til en unionsborger, som er statsborger i denne medlemsstat, og som er vendt tilbage til medlemsstaten efter at have udøvet sin ret til fri bevægelighed, betinget af, at indrejse eller indgivelse af ansøgning om opholdsret for de pågældende tredjelandsstatsborgere sker i ”naturlig forlængelse” af, at medlemsstatens egen statsborger vender tilbage.
39. Spørgsmålet om, hvorvidt et krav som det foreliggende er foreneligt med EU-retten, ses ikke afgjort i EU-Domstolens praksis.
40. I den forbindelse bemærkes, som nævnt ovenfor i punkt 16-18, at EU-Domstolen i O m.fl., C-456/12, EU:2014:135, blev anmodet om at besvare et lignende spørgsmål fra en nederlandsk domstol, men at EU-Domstolen i den konkrete sag ikke havde anledning til at besvare spørgsmålet, jf. dommens præmis 63.
41. Det bemærkes endvidere, at generaladvokat **Person 2** i sit forslag af 12. december 2013 til afgørelse i sagerne C-456/12 og C-457/12,

EU:C:2013:837, besvarede spørgsmålet, jf. præmis 139-142 og 159, som er gengivet ovenfor i punkt 19. Spørgsmålet er dog fortsat uafklaret, herunder hvorledes udtalelsen skal forstås i forhold til en sag som den foreliggende.

42. Det bemærkes endvidere, at det er uklart, hvilken eventuel betydning charterets bestemmelser, som sagsøgerne har påberåbt sig, har for rækkevidden af det nævnte fortolknings-spørgsmål.
43. På den baggrund anmoder Østre Landsret EU-Domstolen om at besvare det spørgsmål, der er anført nedenfor.

T h i b e s t e m m e s :

EU-Domstolen anmodes om at besvare følgende spørgsmål:

Er artikel 21 i Traktaten om den Europæiske Unions Funktionsmåde, jf. opholdsdirektivet analogt, til hinder for, at en medlemsstat nægter en tredjelandsstatsborger, som er familiemedlem til en unionsborger, som er statsborger i denne medlemsstat, og som er vendt tilbage til medlemsstaten efter at have udøvet sin ret til fri bevægelighed, en afledt opholdsret, hvis familiemedlemmet ikke indrejser eller indgiver ansøgning om opholdsret i naturlig forlængelse af unionsborgerens tilbagevenden?"

Den 27. juni 2018 afsagde EU-Domstolen dom i sagen under sagsnummer C-230/17, hvoraf fremgår blandt andet:

”

D o m

- 1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 21 TEUF samt Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, om ændring af forordning (EØF) nr. 1612/68 og om ophævelse af direktiv 64/221/EØF, 68/360/EØF, 72/194/EØF, 73/148/EØF, 75/34/EØF, 75/35/EØF, 90/364/EØF, 90/365/EØF og 93/96/EØF (EUT 2004, L 158, s. 77, berigtiget i EUT 2004, L 229, s. 35).
- 2 Anmodningen er blevet indgivet i forbindelse med en tvist mellem **Part 1** og **Part 2** på den ene side og Udlændingestyrelsen (Danmark) på den anden side vedrørende en afgørelse truffet af sidstnævnte den 3. juni 2016 (herefter »afgørelsen af 3. juni 2016«), hvorved den tidligere afgørelse fra Statsforvaltningen (Danmark) om afslag på **Part 1's** ansøgning om at få udstedt en opholdstilladelse i Danmark som familiemedlem til **Part 2**, der er unionsborger, blev stadfæstet.

Retsforskrifter

Direktiv 2004/38

- 3 Artikel 1 i direktiv 2004/38 med overskriften »Område« bestemmer:
- »I dette direktiv fastlægges:
- a) betingelserne for udøvelse af retten til fri bevægelighed og ophold i medlemsstaterne for unionsborgere og deres familiemedlemmer
- [...]
- 4 Direktivets artikel 2 har under overskriften »Definitioner« følgende ordlyd:
- »I dette direktiv forstås ved:
- 1) »unionsborger«: enhver person, der er statsborger i en medlemsstat
 - 2) »familiemedlem«:
 - a) ægtefælle[...]
 - c) direkte efterkommere samt direkte efterkommere af ægtefællen [...], som ikke er fyldt 21 år, eller som forsørges af unionsborgeren[...]
 - 3) »værtsmedlemsstat«: den medlemsstat, hvortil unionsborgeren rejser med henblik på at udøve retten til fri bevægelighed og ophold.«
- 5 Direktivets artikel 3 med overskriften »Berettigede personer« fastsætter følgende i stk. 1:
- »Dette direktiv finder anvendelse på enhver unionsborger, der rejser til eller tager ophold i en anden medlemsstat end den, hvor vedkommende er statsborger, samt familiemedlemmer som defineret i artikel 2, nr. 2), der ledsager unionsborgeren eller slutter sig til denne.«
- 6 Artikel 7, stk. 1 og 2, i direktiv 2004/38 er sålydende:
- »1. Enhver unionsborger har ret til at opholde sig på en anden medlemsstats område i mere end tre måneder, hvis den pågældende:
- a) er arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende i værtsmedlemsstaten, eller
 - b) råder over tilstrækkelige midler til sig selv og sine familiemedlemmer, således at opholdet ikke bliver en byrde for værtsmedlemssta-

tens sociale system, og er omfattet af en sygeforsikring, der dækker samtlige risici i værtsmedlemsstaten, eller

- c) – er indskrevet ved en privat eller offentlig institution, der er godkendt, eller som finansieres af værtsmedlemsstaten i medfør af dennes lovgivning eller administrative praksis, med henblik på dér som hovedaktivitet at følge en uddannelse, herunder en erhvervsuddannelse, og
 - er omfattet af en sygeforsikring, der dækker samtlige risici i værtsmedlemsstaten, og ved en erklæring eller på anden tilsvarende måde efter den pågældende persons eget valg godtgør over for den relevante nationale myndighed, at vedkommende råder over tilstrækkelige midler til sig selv og sine familiemedlemmer, således at opholdet ikke bliver en byrde for værtsmedlemsstatens sociale system, eller
- d) er et familiemedlem, der ledsager eller slutter sig til en unionsborger, der opfylder betingelserne i litra a), b) eller c).

2. Retten til ophold, jf. stk. 1, omfatter også familiemedlemmer til en unionsborger, der ikke er statsborgere i en medlemsstat, når disse ledsager eller slutter sig til unionsborgeren i værtsmedlemsstaten, og unionsborgeren opfylder betingelserne i stk. 1, litra a), b) eller c).«

Dansk ret

- 7 § 13 i bekendtgørelse nr. 474 af 12. maj 2011 om ophold i Danmark for udlændinge, der er omfattet af Den Europæiske Unions regler, har følgende ordlyd:

»I det omfang det følger af EU-retten, har familiemedlemmer til en dansk statsborger ret til ophold her i landet ud over de 3 måneder, der følger af udlændingelovens § 2, stk. 1 og 2.«

- 8 EU-orientering nr. 1/14 af 10. december 2014, Orientering til Statsforvaltningen om behandling af ansøgninger om familiesammenføring efter EU-retten, hvor referencen er dansk statsborger (herefter »EU-orientering nr. 1/14«), er blevet udarbejdet af Udlændingestyrelsen.

- 9 Under overskriften »Tidsmæssig sammenhæng mellem en dansk statsborgers tilbagevenden til Danmark og ansøgning om familiesammenføring efter EU-retten« fastsætter den nævnte orienterings punkt 4.1.5 følgende:

»Det er ikke et krav, at det udenlandske familiemedlem indrejser i Danmark samtidig med den danske statsborger.

Hvis familiemedlemmet til en dansk statsborger, som har udnyttet sin ret til fri bevægelighed i et andet EU-land, først søger om familiesammenføring efter EU-reglerne på et senere tidspunkt end tidspunktet for den dan-

ske statsborgers tilbagevenden til Danmark, skal der foretages en konkret vurdering af, om familiemedlemmets ansøgning er indgivet i naturlig forlængelse af den danske statsborgers tilbagevenden til Danmark.

Der skal ved vurderingen heraf lægges vægt på baggrunden for den tidsmæssige forskel mellem den danske statsborgers tilbagevenden og ansøgningen, herunder om familiemedlemmet af særlige arbejds- eller uddannelsesmæssige grunde har udskudt ansøgningen samt varigheden af den tidsmæssige forskel. For eksempel kan udskydelse af indgivelsen af ansøgningen skyldes, at ansøgeren skal have afsluttet en påbegyndt uddannelse, hvilket blandt andet kan dokumenteres ved indsendelse af eksamensbeviser etc. Endvidere kan særlige helbredsmæssige årsager, herunder alvorlig sygdom hos ansøgeren eller dennes familiemedlemmer, være årsag til udskydelsen.

På den anden side kan flere måneders udskydelse som udgangspunkt ikke begrundes i et generelt ønske om fortsat beskæftigelse eller ophold hos familie.

Er der derimod tale om særlige beskæftigelsesmæssige hensyn, herunder opfyldelse af en kontraktretlig forpligtelse, der har været årsag til, at ansøgningen udskydes flere måneder, vil ansøgningen som udgangspunkt blive anset for at være indgivet i naturlig forlængelse af den danske statsborgers tilbagevenden. Dette kan blandt andet dokumenteres via en arbejdskontrakt, der eksempelvis dokumenterer, at den pågældende er involveret i et konkret byggeprojekt.

[...]

I tilfælde, hvor familiemedlemmet er indrejst i Danmark samtidig med eller i naturlig forlængelse af den danske statsborgers tilbagevenden til Danmark, men først senere indgiver en ansøgning om familiesammenføring efter EU-reglerne, stilles der ikke krav om, at ansøgningen er indgivet i naturlig forlængelse af den danske statsborgers tilbagevenden, hvis den pågældende i øvrigt opfylder betingelserne for at kunne opnå familiesammenføring efter EU-reglerne til den danske statsborger.

Det vil være en betingelse, at familiemedlemmet er indrejst i Danmark med henblik på at udøve et familieliv med den danske statsborger, og at familiemedlemmet i øvrigt ville kunne have opnået familiesammenføring til den danske statsborger efter EU-reglerne, såfremt den pågældende havde indgivet ansøgningen ved indrejsen. Det er endvidere en betingelse, at ansøgeren i hele perioden frem til indgivelsen af ansøgningen har opfyldt disse betingelser.

Ved vurderingen af sådanne sager er det således afgørende, at familiemedlemmet i hele perioden har opfyldt betingelserne for at opnå familiesammenføring efter EU-reglerne til den danske statsborger, men blot ikke har søgt herom. I sådanne tilfælde har familiemedlemmet en opholdsret i Danmark efter EU-reglerne, uanset at den pågældende først senere søger om et egentligt opholdskort.

I de tilfælde, hvor ansøgningen ikke indgives i forbindelse med indrejsen, påhviler det ansøgeren at godtgøre, at indrejsen skete samtidig med eller i naturlig forlængelse af den danske statsborgers tilbagevenden til Danmark, og at ansøgeren i hele perioden har opfyldt betingelserne for at opnå familiesammenføring efter EU-reglerne til den danske statsborger, herunder at den pågældende har opholdt sig i Danmark sammen med den danske statsborger. Dette kan f.eks. dokumenteres ved fremlæggelse af billet, ændring af folkeregisteradresse, huslejekvitteringer m.v.«

Twisten i hovedsagen og det præjudicielle spørgsmål

- 10 **Part 1** er født **Dato 1** 2004 i Tyrkiet og er tyrkisk statsborger. Hans far, **Vidne 1**, der kom til Danmark den 17. juli 2008, blev skilt fra **Part 1's** mor og blev gift for anden gang den 26. oktober 2010 med **Part 2**, der er dansk statsborger, og som på daværende tidspunkt var bosiddende i Danmark. Ved den dom, hvorved der blev truffet afgørelse om skilsmisse mellem **Vidne 1** og moren til **Part 1**, blev forældremyndigheden over sidstnævnte tildelt hans mor, der er tyrkisk statsborger, og **Part 1** har boet hos hende i Tyrkiet.
- 11 Fra den 1. december 2012 til den 24. oktober 2014 opholdt **Part 2** og **Vidne 1** sig i Sverige. Fra den 1. august 2013 til den 9. september 2013 og fra den 8. juli 2014 til den 2. september 2014 besøgte og opholdt **Part 1** sig hos dem i Sverige på et visum gyldigt for Schengenlandene.
- 12 Den 24. oktober 2014 vendte **Part 2** og **Vidne 1** tilbage til Danmark, hvor de har haft ophold siden. Den 25. juni 2015 indrejste **Part 1** i Danmark på et Schengenvisum gyldigt til den 30. september 2015.
- 13 Efter den 15. juli 2015 at have opnået skriftligt samtykke fra sin mor indgav **Part 1** to dage senere en ansøgning om EU-opholdskort som familiemedlem til sin fars ægtefælle, **Part 2**, til Statsforvaltningen.
- 14 Ved afgørelse af 9. marts 2016 meddelte Statsforvaltningen afslag på denne ansøgning med den begrundelse, at ansøgningen ikke var blevet indgivet i naturlig forlængelse af **Part 2's** tilbagevenden til Danmark. Det fremgår af de for Domstolen fremlagte sagsakter, at Statsforvaltningen i sin afgørelse om afslag bemærkede, at den ikke havde taget stilling til spørgsmålet om, hvorvidt **Part 1's** ophold i Sverige havde gjort det muligt for ham at opbygge eller konsolidere et familieliv i denne medlemsstat med **Part 2**. Afslaget blev påklaget til Udlændingestyrelsen, der ved afgørelse af 3. juni 2016 afviste klagen.

- 15 I denne afgørelse lagde Udlændingestyrelsen til grund, at **Part 1** **Part 2** ikke indrejste i Danmark samtidig med **Part 2**, og at hans ansøgning om opholdskort ikke blev indgivet i naturlig forlængelse af **Part 2's** tilbagevenden til Danmark. Det er Udlændingestyrelsens opfattelse, at en afledt opholdsret i Danmark til en tredjelandstatsborger, der er familiemedlem til en dansk statsborger, som vender tilbage til Danmark efter et ophold i en anden medlemsstat, fortabes, hvis familiemedlemmet ikke indrejser eller indgiver en ansøgning om opholdskort i Danmark i naturlig forlængelse af den danske statsborgers tilbagevenden.
- 16 Den 15. juni 2016 anlagde **Part 1** og **Part 2** sag til prøvelse af afgørelsen af 3. juni 2016 ved Københavns Byret (Danmark), der ved kendelse af 18. oktober 2016 henviste sagen til den forelæggende ret.
- 17 Den forelæggende ret har anført, at parterne er uenige om, hvorvidt den i dansk lovgivning fastsatte betingelse, hvorefter opholdsretten for en tredjelandstatsborger, der er familiemedlem til en dansk statsborger, som vender tilbage til Danmark efter at have udøvet sin ret til fri bevægelighed, er betinget af, at familiemedlemmets indrejse i Danmark eller indgivelse af en ansøgning om opholdskort sker i »naturlig forlængelse« af den pågældende danske statsborgers tilbagevenden, er forenelig med EU-retten. Sagsøgerne i hovedsagen er af den opfattelse, at en sådan betingelse er i strid med EU-retten, herunder med artikel 21 TEUF.
- 18 Det er på denne baggrund, at Østre Landsret (Danmark) har besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Er artikel 21 [TEUF], jf. [direktiv 2004/38] analogt, til hinder for, at en medlemsstat nægter en tredjelandstatsborger, som er familiemedlem til en unionsborger, som er statsborger i denne medlemsstat, og som er vendt tilbage til medlemsstaten efter at have udøvet sin ret til fri bevægelighed, en afledt opholdsret, hvis familiemedlemmet ikke indrejser eller indgiver ansøgning om opholdsret i naturlig forlængelse af unionsborgers tilbagevenden?«

Om det præjudicielle spørgsmål

Formaliteten

- 19 Indledningsvis skal det bemærkes, at den belgiske og den norske regering i deres indlæg til Domstolen og under henvisning til den omstændighed, at **Part 1's** to ophold i Sverige var kortvarige, har rejst tvivl om, hvorvidt det kan antages, at han har haft et sådant reelt ophold i denne medlemsstat, der kunne gøre det muligt for et familieliv mellem ham og den pågældende unionsborger, i det foreliggende tilfælde **Part 2**, at blive opbygget eller konsolideret, således at **Part 1** kan opnå en afledt opholdsret i Danmark på grundlag af EU-retten.

På denne baggrund er den norske regering af den opfattelse, at det præjudicielle spørgsmål kan anses for at være hypotetisk.

- 20 Det er korrekt, at det er det forhold, at unionsborgeren og familiemedlemmet, der er tredjelandstatsborger, reelt har haft ophold i værtsmedlemsstaten, som ved unionsborgerens tilbagevenden til den medlemsstat, hvor den pågældende er statsborger, giver den tredjelandstatsborger, med hvem unionsborgeren har haft et familieliv i værtsmedlemsstaten, en afledt opholdsret på grundlag af artikel 21, stk. 1, TEUF.
- 21 I det foreliggende tilfælde fremgår det af de oplysninger fra den forelæggende ret, der er sammenfattet i nærværende doms præmis 13-15, at begrundelsen for, at Udlændingestyrelsen meddelte afslag på den ansøgning om opholdskort efter EU-retten, som **Part 1** havde indgivet, ikke var, at **Part 1's** ophold i Sverige ikke havde gjort det muligt for ham, **Vidne 1** og **Part 2** at opbygge eller konsolidere et familieliv, men at hans indrejse i Danmark og hans indgivelse af en ansøgning om opholdskort ikke skete samtidig med eller i naturlig forlængelse af **Part 2's** tilbagevenden til Danmark, således som det er påkrævet i henhold til EU-orientering nr. 1/14.
- 22 I overensstemmelse med fast retspraksis gælder der en formodning for, at de spørgsmål om EU-rettens fortolkning, som den nationale ret har forelagt på baggrund af de retlige og faktiske omstændigheder, som den har ansvaret for at fastlægge – og hvis rigtighed det ikke tilkommer Domstolen at efterprøve – er relevante. Domstolen kan kun afslå at træffe afgørelse om en anmodning fra en national ret, såfremt det klart fremgår, at den ønskede fortolkning af EU-retten savner enhver forbindelse med realiteten i hovedsagen eller dennes genstand, når problemet er hypotetisk, eller når Domstolen ikke råder over de faktiske og retlige oplysninger, som er nødvendige for, at den kan foretage en sagligt korrekt besvarelse af de stillede spørgsmål (jf. i denne retning dom af 6.9.2016, Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, præmis 19 og 20).
- 23 Under disse omstændigheder og med forbehold af den forelæggende rets mulighed for i givet fald at efterprøve de faktiske omstændigheder, som blev lagt til grund i den forvaltningsakt, der er blevet anfægtet for den, kan det ikke lægges til grund, at det præjudicielle spørgsmål, som i det væsentlige vedrører spørgsmålet om, hvorvidt en national forskrift såsom EU-orientering nr. 1/14 er forenelig med EU-retten, savner en forbindelse med genstanden for tvisten i hovedsagen, eller at spørgsmålet vedrører et hypotetisk problem.
- 24 Anmodningen om præjudiciel afgørelse kan følgelig antages til realitetsbehandling.

Realiteten

- 25 Med sit præjudicielle spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 21 TEUF skal fortolkes således, at den er til hinder for en medlemsstats lovgivning, hvorefter en tredjelandstatsbor-

ger, der er familiemedlem til en unionsborger, som er statsborger i denne medlemsstat og vender tilbage dertil efter at have opholdt sig i en anden medlemsstat på grundlag af og under overholdelse af EU-retten, ikke indrømmes en afledt opholdsret efter EU-retten, hvis familiemedlemmet til den pågældende unionsborger ikke er indrejst i den førstnævnte medlemsstats område eller ikke har indgivet en ansøgning om opholdskort dér »i naturlig forlængelse« af den pågældende unionsborgers tilbagevenden til denne medlemsstat.

- 26 I denne henseende skal det indledningsvis bemærkes, at Domstolen allerede har fastslået, at såfremt der i forbindelse med en unionsborgers reelle ophold i henhold til og under overholdelse af betingelserne i artikel 7, stk. 1 og 2, i direktiv 2004/38 i en anden medlemsstat end den, hvor den pågældende er statsborger, er blevet opbygget eller konsolideret et familieliv i denne medlemsstat, kræver den effektive virkning af de rettigheder, som unionsborgeren har i henhold til artikel 21, stk. 1, TEUF, at det familieliv, som unionsborgeren har ført i værtsmedlemsstaten, skal kunne fortsættes, når unionsborgeren vender tilbage til den medlemsstat, hvor den pågældende er statsborger, derved at det berørte familiemedlem, der er tredjelandsstatsborger, indrømmes en afledt opholdsret. Uden en sådan afledt opholdsret ville den pågældende unionsborger således blive afskrækket fra at forlade den medlemsstat, hvor denne er statsborger, for at udøve sin opholdsret i henhold til artikel 21, stk. 1, TEUF i en anden medlemsstat, fordi den pågældende ikke har sikkerhed for i sin oprindelsesmedlemsstat at kunne fortsætte et familieliv med sine nære familiemedlemmer, som er blevet opbygget eller konsolideret på denne måde i værtsmedlemsstaten (dom af 12.3.2014, O. og B., C-456/12, EU:C:2014:135, præmis 54, og af 5.6.2018, Coman m.fl., C-673/16, EU:C:2018:385, præmis 24).
- 27 Desuden følger det af Domstolens praksis, at betingelserne for, at der ved en unionsborgers tilbagevenden til den medlemsstat, hvor den pågældende er statsborger, indrømmes en tredjelandsstatsborger, som er familiemedlem til unionsborgeren, og som denne sidstnævnte, udelukkende i sin egenskab af unionsborger, har opholdt sig sammen med i værtsmedlemsstaten, en afledt opholdsret på grundlag af artikel 21, stk. 1, TEUF, principielt ikke bør være strengere end dem, som er fastsat i direktiv 2004/38 for at indrømme en tredjelandsstatsborger, der er familiemedlem til en unionsborger, som har udøvet sin ret til fri bevægelighed ved at bosætte sig i en anden medlemsstat end den, hvor den pågældende er statsborger, en sådan opholdsret. Selv om direktiv 2004/38 ikke dækker et sådant tilfælde af tilbagevenden, skal det således anvendes analogt med hensyn til betingelserne for en unionsborgers ophold i en anden medlemsstat end den, hvor den pågældende er statsborger, eftersom det i begge tilfælde er unionsborgeren, der er referenceperson for tildeling af en afledt opholdsret til en tredjelandsstatsborger, der er familiemedlem til unionsborgeren (dom af 12.3.2014, O. og B., C-456/12, EU:C:2014:135, præmis 50).
- 28 Det skal bemærkes, at den afledte opholdsret, som i medfør af artikel 7, stk. 2, i direktiv 2004/38 indrømmes familiemedlemmer til en unionsborger, der har taget ophold i en anden medlemsstat end den, hvor den på-

gældende er statsborger, ikke er undergivet en betingelse om, at disse indrejser i denne medlemsstats område inden for en bestemt periode efter unionsborgerens indrejse.

- 29 Det fremgår nemlig af den nævnte bestemmelse, at der i et sådant tilfælde ikke kun indrømmes en afledt opholdsret til en unionsborgers familiedlemmer, når de »ledsager« unionsborgeren i en anden medlemsstat end den, hvor den pågældende er statsborger, men ligeledes når de »slutter sig til« unionsborgeren i denne anden medlemsstat.
- 30 Når dette er sagt, skal det bemærkes, at en tredjelandstatsborgers eventuelle ret til ophold i en EU-medlemsstat er afledt af en unionsborgers udøvelse af retten til fri bevægelighed (jf. i denne retning dom af 12.3.2014, O. og B., C-456/12, EU:C:2014:135, præmis 36 og den deri nævnte retspraksis).
- 31 Da indrømmelsen af en afledt opholdsret på grundlag af artikel 21, stk. 1, TEUF tilsigter at gøre det muligt i den medlemsstat, hvor den pågældende unionsborger er statsborger, at fortsætte det familieliv, som den pågældende har opbygget eller konsolideret med et medlem af sin familie, som er tredjelandstatsborger, i værtsmedlemsstaten, har de kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor unionsborgeren er statsborger, ret til inden indrømmelsen af en sådan opholdsret at efterprøve, om et sådant familieliv mellem unionsborgeren og den tredjelandstatsborger, der er familiemedlem til denne, var blevet afbrudt inden tredjelandstatsborgerens indrejse i den medlemsstat, hvor den pågældende unionsborger er statsborger.
- 32 Med henblik på en sådan efterprøvelse kan den pågældende medlemsstat som en enkelt indikator tage hensyn til den omstændighed, at tredjelandstatsborgeren, der er familiemedlem til en af medlemsstatens egne statsborgere, er indrejst på dens område lang tid efter sidstnævntes tilbagevenden til dette område.
- 33 Det kan imidlertid ikke udelukkes, at et familieliv, der er blevet opbygget eller konsolideret mellem en unionsborger og et medlem af dennes familie, som er tredjelandstatsborger, under deres ophold – på grundlag af og under overholdelse af EU-retten – i værtsmedlemsstaten, fortsætter på trods af den omstændighed, at unionsborgeren vender tilbage til den medlemsstat, hvor den pågældende er statsborger, uden at være ledsaget af det pågældende medlem af sin familie, der ser sig nødsaget til navnlig af årsager vedrørende dennes personlige situation, beskæftigelse eller uddannelse at udskyde sin indrejse i den pågældende unionsborgers oprindelsesmedlemsstat.
- 34 Den omstændighed, at ansøgningen om opholdskort ikke er blevet indgivet »i naturlig forlængelse« af unionsborgerens tilbagevenden, udgør derfor et relevant forhold, som uden i sig selv at være afgørende kan lægges til grund af den pågældende unionsborgers oprindelsesland for inden for rammerne af en samlet vurdering at fastslå, at der ikke foreligger nogen

forbindelse mellem denne ansøgning og unionsborgerens forudgående udøvelse af sin ret til fri bevægelighed, og følgelig af afslå at udstede et sådant opholdskort.

- 35 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det forelagte spørgsmål besvares med, at artikel 21, stk. 1, TEUF skal fortolkes således, at bestemmelsen ikke er til hinder for en medlemsstats lovgivning, hvorefter en tredjelandstatsborger, der er familiemedlem til en unionsborger, som er statsborger i denne medlemsstat og vender tilbage dertil efter at have opholdt sig i en anden medlemsstat på grundlag af og under overholdelse af EU-retten, ikke indrømmes en afledt opholdsret efter EU-retten, hvis familiemedlemmet til den pågældende unionsborger ikke er indrejst i denne unionsborgers oprindelsesmedlemsstats område eller ikke har indgivet en ansøgning om opholdskort dér »i naturlig forlængelse« af den pågældende unionsborgers tilbagevenden til denne medlemsstat, så længe en sådan lovgivning forudsætter, at der inden for rammerne af en samlet vurdering ligeledes skal tages hensyn til andre relevante forhold, og navnlig de forhold, som kan godtgøre, at det til trods for det tidsrum, der er forløbet mellem unionsborgerens tilbagevenden til den nævnte medlemsstat og det tidspunkt, hvor et medlem af dennes familie, som er tredjelandstatsborger, er indrejst i samme medlemsstat, forholder sig således, at det i værtsmedlemsstaten opbyggede og konsoliderede familieliv ikke er ophørt, således at det pågældende familiemedlem kan indrømmes en afledt opholdsret, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve.

Sagsomkostninger

- 36 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Tredje Afdeling) for ret:

Artikel 21, stk. 1, TEUF skal fortolkes således, at bestemmelsen ikke er til hinder for en medlemsstats lovgivning, hvorefter en tredjelandstatsborger, der er familiemedlem til en unionsborger, som er statsborger i denne medlemsstat og vender tilbage dertil efter at have opholdt sig i en anden medlemsstat på grundlag af og under overholdelse af EU-retten, ikke indrømmes en afledt opholdsret efter EU-retten, hvis familiemedlemmet til den pågældende unionsborger ikke er indrejst i denne unionsborgers oprindelsesmedlemsstats område eller ikke har indgivet en ansøgning om opholdskort dér »i naturlig forlængelse« af den pågældende unionsborgers tilbagevenden til denne medlemsstat, så længe en sådan lovgivning forudsætter, at der inden for rammerne af en samlet vurdering ligeledes skal tages hensyn til andre relevante forhold, og navnlig de forhold, som kan godt-

gøre, at det til trods for det tidsrum, der er forløbet mellem unionsborgerens tilbagevenden til den nævnte medlemsstat og det tidspunkt, hvor et medlem af dennes familie, som er tredjelandsstatsborger, er indrejst i samme medlemsstat, forholder sig således, at det i værtsmedlemsstaten opbyggede og konsoliderede familieliv ikke er ophørt, således at det pågældende familiemedlem kan indrømmes en afledt opholdsret, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve.”

Udlændinge- og Integrationsministeriet udarbejdede den 12. april 2019 et ”Fortolkningsnotat vedrørende EU-Domstolens dom i den præjudicielle sag C-230/17, **Part 1** og **Part 2** (Altiner-dommen)”, hvoraf fremgår blandt andet:

”1. Indledning

EU-Domstolen har den 27. juni 2018 afsagt dom i den præjudicielle sag C-230/17, **Part 1** og **Part 2** (Altiner-dommen), om dansk administrativ praksis for familiesammenføring efter EU-retten. Sagen vedrører den situation, hvor en dansk statsborger vender tilbage til Danmark efter at have udøvet retten til fri bevægelighed i en anden medlemsstat (den såkaldte sekundære fri bevægelighed), og hvor et familiemedlem, som påberåber sig en afledt opholdsret, først senere indrejser eller indgiver ansøgning om opholdsret.

2. Baggrund

Det forelagte spørgsmål

Østre Landsret har ved kendelse af 21. april 2017 forelagt et præjudicielt spørgsmål i en konkret verserende dansk retssag for EU-Domstolen vedrørende dansk praksis for familiesammenføring efter EU-retten. Sagen vedrører den sekundære fri bevægelighed – dvs. den situation, hvor en unionsborger, der har udøvet retten til fri bevægelighed til en anden EU-medlemsstat (værtsmedlemsstaten), vender tilbage til sin egen medlemsstat (oprindelsesmedlemsstaten) og under visse betingelser har ret til familiesammenføring. Formålet med og begrundelsen for at indrømme familiemedlemmer en afledt ret til ophold i den nævnte situation er, at unionsborgeren kunne blive afskrækket fra at forlade sin medlemsstat, hvis et familieliv, som måtte være opbygget eller konsolideret i værtsmedlemsstaten, ikke kan fortsættes i oprindelsesmedlemsstaten.

Det præjudicielle spørgsmål i sagen var, om EUF-traktatens artikel 21, jf. opholdsdirektivet analogt, er til hinder for, at en medlemsstat nægter en tredjelandsstatsborger, der er familiemedlem til en unionsborger, som er statsborger i denne medlemsstat og er vendt tilbage til medlemsstaten efter at have udøvet retten til fri bevægelighed, en afledt opholdsret, hvis familiemedlemmet ikke indrejser eller indgiver ansøgning om opholdsret i ”naturlig forlængelse” af unionsborgerens tilbagevenden.

Hovedsagens faktiske omstændigheder

Hovedsagen, som behandles af Østre Landsret, vedrører Udlændingestyrelsens stadfæstelse af Statsforvaltningens afslag på en mindreårig tyrkisk statsborgers ansøgning om familiesammenføring efter EU-retten med dennes stedmor, som

er dansk statsborger. Stedmoren er gift med den mindreårige tyrkiske statsborgers far og havde udøvet retten til fri bevægelighed til Sverige. Afslaget var bl.a. begrundet med, at der fra tidspunktet for stedmorens tilbagevenden til Danmark gik cirka ni måneder, inden den mindreårige tyrkiske statsborger indgav ansøgning om familiesammenføring, og cirka otte måneder før han indrejste i Danmark. Udlændingestyrelsen fandt, at der ikke var særlige grunde, såsom helbreds- eller arbejdsmæssige forhold, der kunne begrunde den tid, der var hengået indtil henholdsvis indrejsen og indgivelsen af ansøgningen.

I den konkrete sag havde Udlændingestyrelsen i sin afgørelse lagt til grund, at der var etableret et familieliv mellem den mindreårige tyrkiske statsborger og dennes danske stedmor i Sverige.

3. EU-Domstolens dom i den præjudicielle sag (Altiner-dommen)

EU-Domstolen forholder sig i dommen til, om EUF-traktatens artikel 21 skal fortolkes således, at den er til hinder for en medlemsstats lovgivning, hvorefter en tredjelandstatsborger, der er familiemedlem til en unionsborger, som er statsborger i denne medlemsstat og vender tilbage dertil efter at have opholdt sig i en anden medlemsstat på grundlag af og under overholdelse af EU-retten, ikke indrømmes en afledt opholdsret efter EU-retten, hvis familiemedlemmet til den pågældende unionsborger ikke er indrejst i den førstnævnte medlemsstats område eller ikke har indgivet en ansøgning om opholdskort dér i ”naturlig forlængelse” af den pågældende unionsborgers tilbagevenden til denne medlemsstat, jf. præmis 25.

Indledningsvist bemærker EU-Domstolen med henvisning til sag C-456/12, O. m.fl., præmis 54, at såfremt der i forbindelse med en unionsborgers reelle ophold i henhold til og under overholdelse af betingelserne i opholdsdirektivets artikel 7, stk. 1 og 2, i en anden medlemsstat end den, hvor den pågældende er statsborger, er blevet opbygget eller konsolideret et familieliv i denne medlemsstat, kræver den effektive virkning af de rettigheder, som unionsborgeren har i henhold til EUF-traktatens artikel 21, stk. 1, at det familieliv, som unionsborgeren har ført i værtsmedlemsstaten, skal kunne fortsættes, når unionsborgeren vender tilbage til oprindelsesmedlemsstaten, således at familiemedlemmet, der er tredjelandstatsborger, indrømmes en afledt opholdsret (såkaldt sekundær fri bevægelighed). Uden en sådan afledt opholdsret ville den pågældende unionsborger ifølge EU-Domstolens praksis blive afskrækket fra at forlade oprindelsesmedlemsstaten for at udøve sin opholdsret i henhold til EUF-traktatens artikel 21, stk. 1, i en anden medlemsstat, fordi den pågældende ikke har sikkerhed for i sin oprindelsesmedlemsstat at kunne fortsætte et familieliv med sine nære familiemedlemmer, som er blevet opbygget eller konsolideret i værtsmedlemsstaten, jf. præmis 26.

EU-Domstolen konstaterer dernæst i overensstemmelse med retspraksis, at betingelserne i opholdsdirektivet finder analog anvendelse på tildeling af en afledt opholdsret til en tredjelandstatsborger, der er familiemedlem til en unionsborger i situationer, der er omfattet af den sekundære fri bevægelighed, jf. præmis 27.

EU-Domstolen bemærker herefter, at den afledte opholdsret, som i medfør af opholdsdirektivets artikel 7, stk. 2, indrømmes familiemedlemmer til en unionsborger, der har taget ophold i en anden medlemsstat end den, hvor den på-

gældende er statsborger, ikke er undergivet en betingelse om, at disse indrejser i denne medlemsstats område inden for en bestemt periode efter unionsborgerens indrejse. Det fremgår af denne bestemmelse, at der i et sådant tilfælde ikke kun indrømmes en afledt opholdsret til en unionsborgeres familiemedlemmer, når de "ledsager" unionsborgeren i en anden medlemsstat end den, hvor den pågældende er statsborger, men ligeledes når de "slutter sig til" unionsborgeren i denne anden medlemsstat, jf. præmis 27-29.

EU-Domstolen konstaterer dernæst, at en tredjelandstatsborgers eventuelle ret til ophold i en EU-medlemsstat er afledt af en unionsborgeres udøvelse af retten til fri bevægelighed, jf. sag C-456/12, O. m.fl., præmis 36 og den deri nævnte retspraksis. Da indrømmelsen af en afledt opholdsret på grundlag af EUF-traktatens artikel 21, stk. 1, tilsigter at gøre det muligt i den medlemsstat, hvor den pågældende unionsborger er statsborger, at fortsætte det familieliv, som den pågældende har opbygget eller konsolideret med et medlem af sin familie, som er tredjelandstatsborger, i værtsmedlemsstaten, har de kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor unionsborgeren er statsborger, ret til inden indrømmelsen af en sådan opholdsret at efterprøve, om et sådant familieliv mellem unionsborgeren og den tredjelandstatsborger, der er familiemedlem til denne, var blevet afbrudt inden tredjelandstatsborgerens indrejse i den medlemsstat, hvor den pågældende unionsborger er statsborger, jf. præmis 30-31.

I relation til en sådan efterprøvelse kan den pågældende medlemsstat som en enkelt indikator tage hensyn til den omstændighed, at tredjelandstatsborgeren, der er familiemedlem til en af medlemsstatens egne statsborgere, er indrejst på dens område lang tid efter sidstnævntes tilbagevenden til dette område, jf. præmis 32.

EU-Domstolen udtaler i den forbindelse, at det imidlertid ikke kan udelukkes, at et familieliv, der er opbygget eller konsolideret mellem en unionsborger og et medlem af dennes familie, som er tredjelandstatsborger, under deres ophold – på grundlag af og under overholdelse af EU-retten – i værtsmedlemsstaten, fortsætter på trods af den omstændighed, at unionsborgeren vender tilbage til den medlemsstat, hvor den pågældende er statsborger, uden at være ledsaget af det pågældende medlem af sin familie, der ser sig nødsaget til navnlig af årsager vedrørende dennes personlige situation, beskæftigelse eller uddannelse at udskyde sin indrejse i den pågældende unionsborgeres oprindelsesmedlemsstat. Den omstændighed, at ansøgningen om opholdskort ikke er blevet indgivet i "naturlig forlængelse" af unionsborgerens tilbagevenden, udgør derfor et relevant forhold, som uden i sig selv at være afgørende kan lægges til grund af den pågældende unionsborgeres oprindelsesland for inden for rammerne af en samlet vurdering at fastslå, at der ikke foreligger nogen forbindelse mellem denne ansøgning og unionsborgerens forudgående udøvelse af sin ret til fri bevægelighed, og følgelig at afslå at udstede et sådant opholdskort, jf. præmis 33-34.

EU-Domstolen konkluderer på den baggrund, at EUF-traktatens artikel 21, stk. 1, ikke er til hinder for, at der meddeles afslag på en afledt opholdsret til et familiemedlem, hvis denne ikke er indrejst eller har indgivet ansøgning om opholdsret i "naturlig forlængelse" af unionsborgerens tilbagevenden til medlemsstaten, hvor den pågældende er statsborger. I den forbindelse skal der inden for rammerne af en samlet vurdering ligeledes tages hensyn til andre relevante forhold, herunder navnlig de forhold, som kan godtgøre, at det til trods

for det tidsrum, der er forløbet mellem unionsborgerens tilbagevenden til den nævnte medlemsstat og det tidspunkt, hvor et medlem af dennes familie, som er tredje-landsstatsborger, er indrejst i samme medlemsstat, forholder sig således, at det i værtsmedlemsstaten opbyggede eller konsoliderede familieliv ikke er ophørt, jf. præmis 35.

4. Vurdering af Altiner-dommen

Det i sagen forelagte præjudicielle spørgsmål vedrører muligheden for i national administrativ praksis at stille krav om, at et familiemedlems indrejse eller indgivelse af ansøgning om opholdsret skal ske i ”naturlig forlængelse” af, at unionsborgeren vender tilbage til sin egen medlemsstat efter at have udøvet retten til fri bevægelighed i en anden medlemsstat.

EU-Domstolen bekræfter i Altiner-dommen, at en medlemsstat kan lægge vægt på, om et familiemedlems indrejse eller indgivelse af ansøgning om opholdskort er sket i naturlig forlængelse af unionsborgerens tilbagevenden. Dommen slår samtidig fast, at det er et krav, at forholdet indgår i en samlet vurdering, hvor der ligeledes tages hensyn til andre relevante forhold, som kan belyse, om det familieliv, der er opbygget og konsolideret i værtsmedlemsstaten, er ophørt eller afbrudt.

EU-Domstolen henviser i den forbindelse til, at formålet med at indrømme en afledt opholdsret til et tredjelandsfamiliemedlem er at gøre det muligt for unionsborgeren at fortsætte det familieliv, som den pågældende har opbygget eller konsolideret i forbindelse med et reelt og faktisk ophold i en anden medlemsstat i overensstemmelse med opholdsdirektivets artikel 7, stk. 1 og 2. Det forudsættes herved, at der i vurderingen indledningsvist tages stilling til karakteren af unionsborgerens ophold i værtsmedlemsstaten samt karakteren af det familieliv, der måtte være opbygget eller konsolideret dér.

Inden familiemedlemmet indrømmes en afledt opholdsret, har myndighederne i oprindelsesmedlemsstaten ret til at efterprøve, om familielivet er afbrudt inden familiemedlemmets indrejse i den pågældende medlemsstat. Myndighederne kan herved som en enkelt indikator tage hensyn til, om familiemedlemmet er indrejst længe efter unionsborgerens tilbagevenden, ligesom den omstændighed, at ansøgningen om familiesammenføring ikke er indgivet i naturlig forlængelse af unionsborgerens tilbagevenden, udgør et relevant forhold, som dog ikke kan stå alene eller være afgørende for vurderingen.

Det følger således af dommen, at det er relevant at inddrage den tidsmæssige sammenhæng mellem unionsborgerens udøvelse af retten til fri bevægelighed og familiemedlemmets indrejse eller ansøgning med henblik på familiesammenføring. En tidsforskydning mellem en unionsborgeres tilbagevenden og familiemedlemmets indrejse kan imidlertid ikke i sig selv medføre, at en afledt opholdsret ikke imødekommes. Det er en indikator, som kan lægges til grund med henblik på at fastslå, at der ikke foreligger en forbindelse mellem familiemedlemmets indrejse eller ansøgning og unionsborgerens forudgående udøvelse af sin ret til fri bevægelighed. En tidsforskydning mellem en unionsborgeres tilbagevenden til sin egen medlemsstat og familiemedlemmets indrejse eller indgivelse af ansøgning om familiesammenføring kan på den måde indikere, at familielivet er afbrudt eller ophørt.

Det følger endvidere af dommen, at der i den konkrete samlede vurdering, der skal foretages, skal tages hensyn til de forhold, som har begrundet en udskydelse af familiemedlemmets indrejse, herunder årsager vedrørende dennes personlige situation, beskæftigelse eller uddannelse. Der skal endelig tages hensyn til forhold, der kan godtgøre, at det i værtsmedlemsstaten opbyggede eller konsoliderede familieliv ikke er ophørt.

5. Dansk praksis

Ifølge dansk administrativ praksis er det ikke et krav, at familiemedlemmet, som er tredjelandstatsborger, indrejser i Danmark samtidig med den danske statsborger, som har udøvet retten til fri bevægelighed i en anden medlemsstat. Hvis der først ansøges om familiesammenføring efter EU-reglerne efter den danske statsborgers tilbagevenden til Danmark, skal der foretages en konkret vurdering af, om familiemedlemmets ansøgning er indgivet i naturlig forlængelse af den danske statsborgers tilbagevenden.

Ved vurderingen af, om familiemedlemmets ansøgning er indgivet i naturlig forlængelse af den danske statsborgers tilbagevenden til Danmark, lægges der vægt på baggrunden for den tidsmæssige forskydning, herunder om familiemedlemmet af arbejds-, uddannelses- eller helbredsmæssige grunde har udsudt ansøgningen eller indrejsen i Danmark. Angivelsen er ikke udtømmende. Ved vurderingen lægges der ligeledes vægt på varigheden af den tidsmæssige forskel, således at jo længere tid der forløber fra unionsborgerens tilbagevenden til familiemedlemmets indrejse, jo større er formodningen som udgangspunkt for, at familielivet er ophørt. Der kan ikke opstilles en fast grænse for den tidsmæssige forskel. Der foretages i hvert enkelt tilfælde en konkret og individuel vurdering af alle omstændigheder i sagen.

6. Præcisering af praksis som følge af Altiner-dommen

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at der som følge af Altiner-dommen er behov for at tydeliggøre over for udlændingemyndighederne, at vurderingen i sager, hvor der foreligger en tidsmæssig forskydning mellem unionsborgerens tilbagevenden og familiemedlemmets indrejse eller indgivelse af ansøgning, skal foretages på baggrund af en trinvis gennemgang – i den nævnte rækkefølge – af følgende betingelser:

1. Har unionsborgeren haft et reelt og faktisk ophold i værtsmedlemsstaten? Er dette efter en samlet vurdering af samtlige relevante omstændigheder ikke tilfældet, hvilket udtrykkeligt skal fremgå af afgørelsen sammen med begrundelsen herfor, finder EU-retten ikke anvendelse i situationen, og der kan efter omstændighederne i stedet ansøges om familiesammenføring efter udlændingelovens regler.
2. Hvis betingelse nr. 1 er opfyldt: Har unionsborgeren og det relevante familiemedlem opbygget eller konsolideret et familieliv i værtsmedlemsstaten, som kan fortsættes i Danmark, og som er af en sådan karakter, at det kan danne grundlag for en afledt opholdsret for familiemedlemmet? Er dette efter en samlet vurdering af samtlige relevante omstændigheder ikke tilfældet, meddeles afslag på familiesammenføring efter EU-retten under henvisning hertil med angivelse af de konkrete omstændigheder, myndigheden har lagt vægt på i den forbindelse.

3. Hvis betingelse nr. 2 er opfyldt: Er familielivet afbrudt eller ophørt i tidsrummet fra unionsborgerens tilbagevenden til familiemedlemmets indrejse eller indgivelse af ansøgning om opholdskort?

Hvis familielivet efter en samlet vurdering af samtlige relevante omstændigheder vurderes at være afbrudt eller ophørt, er der ikke længere et familieliv, som kan danne grundlag for en afledt opholdsret efter EU-retten. Der meddeles i så fald afslag under henvisning hertil med angivelse af de konkrete omstændigheder, der er lagt vægt på i den forbindelse, herunder f.eks. den tidsmæssige forskydning mellem unionsborgerens tilbagevenden og familiemedlemmets indrejse eller indgivelse af ansøgning, idet den nævnte omstændighed dog ikke i sig selv kan være afgørende for vurderingen, jf. nedenfor.

Det bemærkes med hensyn til betingelse nr. 2, at vurderingen af, om familielivet er opbygget eller konsolideret, skal ske i overensstemmelse med EU-Domstolens afgørelse i sag C-456/12, O. m.fl. Efter denne afgørelse skal det vurderes, om unionsborgeren og familiemedlemmet, der er tredjelandstatsborger, reelt har haft ophold i værtsmedlemsstaten efter artikel 7, stk. 1 og stk. 2, eller artikel 16, stk. 1 eller stk. 2, i opholdsdirektivet, jf. dommens præmis 56, som betingelse for, at tredjelandstatsborgeren kan aflede en opholdsret fra unionsborgeren.

Med hensyn til betingelse nr. 3 bemærkes, at EU-Domstolen som nævnt under punkt 4 har bekræftet, at en medlemsstat som led i en samlet og konkret vurdering af, om familielivet er ophørt eller afbrudt, kan lægge vægt på, om et familiemedlems indrejse og indgivelse af ansøgning om opholdskort er sket i naturlig forlængelse af unionsborgerens tilbagevenden til oprindelsesmedlemsstaten. Et sådant aspekt kan imidlertid ikke i sig selv medføre, at et familiemedlem ikke kan aflede en opholdsret fra unionsborgeren. Varigheden af den tidsmæssige forskydning kan indgå i vurderingen som ét blandt flere momenter, idet der dog ikke kan fastsættes en øvre tidsmæssig grænse for forskydningen.

Der betyder efter Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at det eksempelvis i en situation, hvor en dansk statsborger vender tilbage til Danmark, og familiemedlemmet fortsat opholder sig i værtsmedlemsstaten for at arbejde eller studere dér og først længe efter – eksempelvis efter et år – slutter sig til den danske statsborger i Danmark, ikke alene med henvisning til den tidsmæssige forskel kan meddeles afslag på familiesammenføring. Tilsvarende gælder i en situation, hvor en dansk statsborger vender tilbage til Danmark for at skabe de fornødne rammer, herunder f.eks. for at finde arbejde, anskaffe bolig og institutionsplads el.lign., inden familiemedlemmet slutter sig til unionsborgeren.

Der skal efter ministeriets opfattelse i disse tilfælde – uanset varigheden af den tidsmæssige forskydning – foretages en konkret og individuel vurdering af, om det pågældende familieliv er ophørt eller afbrudt. Positivt formuleret skal der foretages en vurdering af, om familielivet på trods af det tidsrum, der er forløbet, er opretholdt og fortsat kan danne grundlag for en afledt opholdsret for det pågældende familiemedlem.

Det følger endvidere af Altiner-dommen, at der i den samlede vurdering skal tages hensyn til de forhold, som konkret må antages at være årsag til tidsforskydningen, herunder årsager vedrørende familiemedlemmets personlige situa-

tion, beskæftigelse eller uddannelse. Der vil være tale om en bred vifte af såvel praktiske som personlige forhold, som ikke kan angives udtømmende.

Der skal endelig tages hensyn til forhold, der kan godtgøre, at det i værtsmedlemsstaten opbyggede eller konsoliderede familieliv ikke er ophørt. Der skal således efter Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse bl.a. tages hensyn til forhold, der vidner om en intention om at fortsætte det i værtsmedlemsstaten opbyggede eller konsoliderede familieliv i oprindelsesmedlemsstaten, ligesom der skal tages hensyn til forhold, der omvendt måtte vidne om, at familielivet er afbrudt eller ophørt. Der kan i den sammenhæng f.eks. tages hensyn til karakteren af den kontakt, de pågældende har haft i det relevante tidsrum, sammenholdt med karakteren af det familieliv, der er opbygget i værtsmedlemsstaten. Eventuelle fremadrettede fælles handlinger, der vidner om en intention om at fortsætte familielivet, såsom eksempelvis køb af fælles bolig mv., vil også kunne indgå i vurderingen.

7. Vurdering af Altiner-dommens betydning for allerede afgjorte sager

Det bemærkes, at kompetencen til at træffe afgørelser vedrørende unionsborgere og deres familiemedlemmers ret til ophold efter EU-retten pr. 1. april 2019 er overgået fra Statsforvaltningen som første instans og Udlændingestyrelsen som klageinstans til henholdsvis Styrelsen for International Rekruttering og Integration og Udlændingenævnet.

Udlændingenævnet har efter høring af Udlændingestyrelsen oplyst, at Udlændingestyrelsen i alle sager af den pågældende art har foretaget en konkret og individuel vurdering af årsagen til den tidsmæssige forskel i overensstemmelse med Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integrations notat af 28. juni 2010, ”Notat om tidsmæssig sammenhæng mellem en dansk statsborgers tilbagevenden til Danmark og ansøgning om ophold som familiemedlem til den danske statsborger efter EU-retten”, jf. punkt 5 ovenfor. Udlændingestyrelsen har således ikke truffet afgørelse alene under henvisning til længden af den tidsmæssige forskel mellem den danske statsborger tilbagevenden og familiemedlemmets indrejse eller indgivelse af ansøgning, men foretaget en konkret vurdering af, om det i lyset af sagens omstændigheder var ”naturligt”, at ansøgningen blev indgivet på et senere tidspunkt.

Udlændinge- og Integrationsministeriet vurderer på den baggrund, at der ikke er behov for at genoptage allerede afgjorte sager som følge af Altinerdommen.”

Forklaringer

Der er afgivet forklaring af **Part 2** og **Vidne 1**.

Part 2 har forklaret blandt andet, at hun har tyrkiske forældre, men er født og opvokset i Danmark og har dansk statsborgerskab. Da hun i sin tid mødte **Vidne 1** oplyste han, at han havde et barn, som han ønskede skulle bo sammen med dem. Det skyldtes blandt andet, at det var **Vidne 1** der økonomisk forsørgede **Part 1**, da **Part 1's** mo-

der ikke havde arbejde. Moderen var oprindeligt indforstået hermed, men ”trak senere i land”. Hun havde første gang Skype-kontakt med **Part 1**, da han var 7-8 år.

Vidne 1 og hun valgte at flytte til Sverige, da hun havde nogle problemer med sin far i Danmark. Hun har en bror i Sverige, og planen var, at de skulle blive boende i Sverige. De ønskede, at **Part 1** skulle komme på besøg i en sommerferie, så han kunne lære hende og forholdene bedre at kende. Da **Part 1** besøgte dem i sommeren 2013, var han allerede en del af familien. På det tidspunkt gik **Part 1** i en privat skole i Tyrkiet, og han skulle færdiggøre grundskolen i Tyrkiet. Da **Part 1** på ny besøgte dem i 2014, havde de indrettet en del af lejligheden til **Part 1**. På det tidspunkt havde **Part 1** fået tildelt et stipendium for skoleåret 2014/2015 i Tyrkiet, og han var derfor nødt til at vende tilbage til Tyrkiet for at færdiggøre dette. **Part 1** havde ikke søgt stipendium til det efterfølgende skoleår. Det var en hård periode, da **Part 1** ikke ønskede at vende tilbage til Tyrkiet.

Mens de boede i Sverige, besøgte de ikke **Part 1** i Tyrkiet. De havde dog daglig eller ugentlig kontakt med ham via FaceTime. Deres familieliv blev påbegyndt i Sverige, og der var efterfølgende en naturlig udvikling heraf.

Da **Vidne 1** og hun i efteråret 2014 vendte tilbage til Danmark, havde de en lejlighed, der skulle renoveres, herunder med indretning af køkkenet og et værelse til **Part 1**. De ansøgte om tilladelse hertil i februar/marts 2015. De ønskede, at **Vidne 1** fik forældremyndigheden over **Part 1**. Det ville **Part 1's** mor ikke gå med til, før hun havde oplevet forholdene i Danmark. Moderen besøgte dem derfor i Danmark, hvor hun var i 1½ til 2 måneder. Da moderen rejste tilbage til Tyrkiet, blev **Part 1** boende hos dem. De havde herefter fokus på at få **Part 1** i skole i Danmark, og han startede i en modtageklasse på Langelinieskolen. **Part 1** var optaget af at være sammen med **Vidne 1** og hende, og han efterspurgte ikke kontakt med sin mor i Tyrkiet. **Vidne 1** måtte opfordre **Part 1** til at kontakte sin mor.

Hun havde ikke særlig viden om ansøgning om opholdsret efter EU-reglerne, før hun rådførte sig med advokat.

Part 1 har under sagens behandling fortsat sin skolegang. Han er glad for skolen, og han har venner.

Vidne 1 har forklaret blandt andet, at han mødte **Part 2** i 2008 i Danmark. Han søgte om ophold som asylansøger, men fik afslag. Inden han fik afslag herpå, var han og **Part 2** blevet viet og havde besluttet at flytte til Sverige, da **Part 2** havde problemer i med sin far i Danmark.

Part 1 boede dengang i Tyrkiet sammen med sin mor, som havde den fulde forældremyndighed. Det var dog **Part 2** og ham, der økonomisk forsørgede **Part 1**.

Da **Part 2** og ham mødtes, tilkendegav han, at han gerne ville bo sammen med **Part 1**. Da de flyttede til Sverige, havde de planer om, at bo dér sammen med **Part 1**. I Sverige kom **Part 1** ikke til at bo fast hos dem. Dette skyldtes dels, at **Part 2** på grund af sine arbejdsforhold blev nødt til at arbejde mere i Danmark, og at **Part 1** også skulle vænne sig til at være sammen med dem. Før tiden i Sverige havde **Part 1** og **Part 2** fået kendskab til hinanden via Skype og WhatsApp.

Han havde aftalt med **Part 1's** mor, at **Part 1** skulle bo hos ham og **Part 2**. Moderen havde også tilkendegivet, at hun ikke havde økonomisk mulighed for, at **Part 1** kunne bo hos hende. Da **Part 1** vendte tilbage til Tyrkiet, havde han hver aften samtaler med **Part 1**. **Part 1's** mor var åben for, at **Part 1** efter afslutningen af sit stipendium i Tyrkiet i 2015 skulle bo hos dem. **Part 1's** mor tog med til Danmark for at se, hvor **Part 1** skulle bo, og hvordan forholdene var. Efterfølgende har han fået overdraget forældremyndigheden over **Part 1**.

Da **Part 1's** mor tog tilbage til Tyrkiet, ønskede **Part 1** ikke at holde kontakt med sin mor. I begyndelsen sagde han til **Part 1**, at han skulle kontakte sin mor, men der har kun været begrænset kontakt imellem dem.

Procedure

Part 2 og **Part 1** har i påstandsdokument af 2. maj 2019 anført følgende:

” Til støtte for den nedlagte påstand gøres det gældende, at Udlændingestyrelsens afgørelse af 3. juni 2016 ikke indebærer, at der er foretaget en konkret og samlet vurdering af, om familielivet mellem **Part 1** og **Part 2**, der udøvedes i Sverige, er

ophørt i perioden efter **Part 2's** tilbagevenden til Danmark og **Part 1's** **indrejse** og ansøgning om en afledt opholdsret.

Det gøres i forlængelse heraf gældende, at der ikke konkret er grundlag for at anse familielivet for ophørt, og at der således ikke foreligger konkrete forhold, der viser, at familielivet var blevet afbrudt inden **Part 2's** indrejse i Danmark.

Det fremgår af Udlændingestyrelsens afgørelse af 3. juni 2016, at vurderingen af ophør af den afledte opholdsret er knyttet til, at der ikke er indgivet ansøgning i naturlig forlængelse af **Part 2's** tilbagevenden til Danmark eller sket indrejse i naturlig forlængelse heraf.

Konkret begrundes dette (...) med, at der er sket indrejse forskudt med 8 måneder, og at ansøgning er indgivet forskudt med 9 måneder, fra **Part 2's** tilbagevenden til Danmark.

Det anføres videre, at der ikke foreligger nogen begrundelse for den tidsmæssige forskel, herunder særlige arbejds- eller uddannelsesmæssige grunde, der konkret kan medføre, at der alligevel er en naturlig tidsmæssig sammenhæng.

Det anføres endelig, at de konkrete spørgsmål knyttende sig til drøftelserne mellem **Part 1's** far og mor, konkret førte til udskydelse af indrejsen og indgivelse af en ansøgning om opholdstilladelse i Danmark, ikke tillagdes vægt, da der ikke forelå nogen særlig begrundelse herfor.

Det følger herved nu af EU-Domstolens dom i sag C-237/17, at det afgørende spørgsmål, ved vurderingen af om en afledt opholdsret er ophørt, er, om familielivet mellem unionsborgeren og familiemedlemmet har været afbrudt eller er ophørt.

Det følger af dommens præmis 31, at myndighederne har ret til inden indrømmelse af opholdsretten at efterprøve, om der er sket afbrydelse inden familiemedlemmet indrejse i unionsborgerens medlemsstat.

Der ses ikke hverken direkte eller indirekte at være foretaget en sådan undersøgelse eller vurdering i afgørelsen af 3. juni 2016.

Vurderingen ses alene at være knyttet til, at der var en tidsmæssig forskydning på over 8 måneder i sagen, at der ikke forelå oplysninger knyttende sig særligt til arbejds- eller uddannelsesmæssige forhold, der begrundede forskydningen, og at sådanne forhold heller ikke var til stede eller begrundede **Part 1's** mors overvejelser om hans indrejse mv. i Danmark.

Afgørelsen ses således at være fuldstændig på linje med de retningslinjer for sagsbehandlingen, som de danske myndigheder benyttede forud for EU-Domstolens dom i sag C-237/17. Retningslinjer, der efterfølgende er revideret og præciseret, jf. fortolkningsnotat af 12. april 2019 vedrørende EU-Domstolens dom i den præjudicielle sag C-230/17.

I Udlændingestyrelsens orientering til Statsforvaltningen om behandling af ansøgning om familiesammenføring efter EU-retten, hvor referencen er dansk statsborger af 10. december 2014, pkt. 4.1.5., fremgår således, at en tidsmæssig forskydning særligt accepteres, når den er begrundet i særlige arbejds- eller uddannelsesmæssige grunde, eller af helbredsmæssige grunde, herunder familiemedlemmers sygdom. Det fremgår videre, at flere måneders udskydelse som udgangspunkt ikke kan begrundes heri.

Der ses ikke i orienteringen at være fokus i sagsbehandlingen på, at det skal vurderes om familielivet er afbrudt inden familiemedlemmets indrejse mv. i Danmark.

I notat om tidsmæssig sammenhæng mellem en dansk statsborgers tilbagevenden til Danmark og ansøgning om ophold som familiemedlem til den danske statsborger efter EU-retten af 28. juni 2010, fremgår tillige de samme momenter, men det anføres, at disse ikke udgør udtømmende grunde. Imidlertid er fokus igen på den rent tidsmæssige forskydning, idet det bl.a. anføres, at en ansøgning ikke vil skulle betragtes som indgivet i naturlig forlængelse, hvis ansøgningen er indgivet flere måneder efter den danske statsborgers tilbagevenden til Danmark, og årsagen til udsættelsen af ansøgningen har været et generelt ønske om at forblive i hjemlandet i en længere periode, f.eks. for at arbejde eller være sammen med familiemedlemmer.

Der ses derfor heller ikke i notatet at være fokus i sagsbehandlingen på, at skal vurderes om familielivet er afbrudt inden familiemedlemmets indrejse mv. i Danmark.

Det gøres på den baggrund gældende, at Udlændingestyrelsens afgørelse ikke er udtryk for en konkret vurdering af, at familielivet mellem **Part 1** og **Part 2** har været afbrudt på en sådan måde, at den afledte opholdsret er ophørt.

Det var på den baggrund ikke berettiget, at meddele **Part 1** afslag på opholdsretten.

Det gøres herved særskilt gældende, at karakteren af det familieliv, der blev udøvet i Sverige må tages i konkret betragtning, når det vurderes, om dette efter **Part 2's** tilbagevenden til Danmark var ophørt.

Hertil bemærkes, at **Part 1** udøvede sit familieliv med **Part 2** og sin far i perioden august til september 2013 og i perioden juli til september 2014. Udøvelse af familielivet i Sverige udgjorde således 3 måneder i en periode på ca. 12 måneder, med en pause på ca. 8-9 måneder, og det forekommer derfor helt naturligt, at anse fortsættelse af et sådant udøvet familieliv som værende uden afbrydelse, når det efter en pause på ca. 8 måneder fortsatte i Danmark.

Endelig bemærkes, at pausen i Sverige var knyttet til **Part 1's** skolegang i Tyrkiet, ligesom pausen mellem Danmark og Sverige, ud over de anførte omstændigheder omkring drøftelserne mellem forældrene, tillige var knyttet til skolegang i Tyrkiet.

Herefter ses der samlet at være grundlag for at ophæve Udlændingestyrelsens afgørelse af 3. juni 2016, og hjemvise sagen til fornyet behandling.”

Udlændingenævnet (tidligere Udlændingestyrelsen) har i sammenfattende processkrift af 2. maj 2019 anført følgende:

”Til støtte for frifindelsespåstanden gøres det overordnet gældende, at Udlændingestyrelsen i afgørelsen af 3. juni 2016 (...) med rette gav afslag på familiesammenføring efter EU-retten mellem **Part 1**, der er en mindreårig tyrkisk statsborger, og hans fars ægtefælle, **Part 2**, der er dansk statsborger og bosiddende i Danmark.

Udlændingestyrelsen fandt i sin afgørelse, at **Part 1** ikke kunne meddeles opholdsret efter EU-retten med henvisning til, at han ikke indgav ansøgning i naturlig for-

længelse af [Part 2's] tilbagevenden til Danmark, og at han ikke var indrejst samtidig med eller i naturlig forlængelse af [Part 2's] tilbagevenden til Danmark.

Udlændingestyrelsen lagde i den forbindelse med rette bl.a. vægt på, at der gik ca. 9 måneder fra [Part 2's] tilbagevenden til Danmark, til ansøgningen blev indgivet, og der gik ca. 8 måneder fra [Part 2's] tilbagevenden til [Part 1's] indrejse i Danmark.

Udlændingestyrelsen lagde endvidere med rette vægt på, at oplysningerne om årsagen til disse tidsmæssige forskelle ikke efter en *konkret vurdering* kunne medføre, at indreisen eller indgivelsen af ansøgningen kunne anses for at være sket i naturlig forlængelse af [Part 2's] tilbagevenden til Danmark, på trods af den tidsmæssige forskydning. Således forudsatte Udlændingestyrelsen i afgørelsen, at det eventuelle familieliv, der måtte være opbygget og konsolideret mellem [Part 2] og [Part 1] i Sverige, var ophørt på tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen.

EU-Domstolen har med 1. led i besvarelsen af det forelagte præjudicielle spørgsmål i denne sag, C-230/17, principielt accepteret, at spørgsmålet om, hvorvidt en ansøgning er indgivet ”i naturlig forlængelse” af unionsborgerens tilbagevenden til hjemlandet – som én blandt flere indikatorer – *kan* indgå som et led i udlændingemyndighedernes *konkrete vurdering af, om familielivet er ophørt og dermed, om tredjelandstatsborgeren ikke længere har en afledt opholdsret som følge af unionsborgerens sekundære fri bevægelighed.*

Med 2. led i besvarelsen af det forelagte spørgsmål har EU-Domstolen som betingelse herfor stillet krav om, at de nationale udlændingemyndigheder foretager en samlet og konkret vurdering af ”andre relevante forhold”, som kan godtgøre, at det i værtsmedlemsstaten opbyggede eller konsoliderede familieliv *ikke* er ophørt til trods for det tidsrum, der er forløbet mellem unionsborgerens tilbagevenden til oprindelsesmedlemsstaten, og det tidspunkt, hvor tredjelandstatsborgeren, som er familiemedlem til unionsborgeren, er indrejst i samme medlemsstat.

Udlændingenævnet gør gældende, at Udlændingestyrelsen i afgørelsen af 3. juni 2016 (...) har foretaget den vurdering af ”andre relevante forhold”, der er påkrævet ifølge 2. led i domskonklusionen i EU-Domstolens dom af 27. juni 2018 i sag C-230/17. Som det frem-

går af Udlændingestyrelsens afgørelse af 3. juni 2016, omfatter den konkrete vurdering navnlig følgende fire forhold (...):

- 1) at **Part 1** ikke er indrejst eller har indgivet ansøgning om EU-opholdskort samtidig med **Part 2's** tilbagevenden til Danmark,
- 2) at der er en tidsmæssig forskel på 8 måneder mellem **Part 2's** tilbagevenden og **Part 1's** indrejse i Danmark, ligesom der er en tidsmæssig forskel på 9 måneder mellem **Part 2's** tilbagevenden og **Part 1's** indgivelse af ansøgning om EU-opholdskort,
- 3) at der ikke i sagen er oplysninger om baggrunden for de tidsmæssige forskelle på hhv. 8 og 9 måneder, herunder om **Part 1** har udskudt sin indrejse til Danmark og indgivelse af ansøgning af særlige arbejds- eller uddannelsesmæssige grunde, som kan medføre, at indrejsen eller indgivelsen af ansøgningen efter en konkret vurdering kan anses for at være sket i naturlig forlængelse af **Part 2's** tilbagevenden til Danmark, og endelig
- 4) at oplysningerne i sagen viser, at årsagen til den tidsmæssige forskydning var, at **Part 1's** mor, som havde den fulde forældremyndighed over ham, havde valgt at udskyde sit samtykke til, at **Part 1** kunne indrejse i Danmark og indgive ansøgning om familiesammenføring, uden at der forelå en særlig begrundelse herfor.

Udlændingestyrelsen har i sin afgørelse således ikke blot lagt vægt på den tidsmæssige forskydning i sagsøgernes indrejse til Danmark og den tidsmæssige forskydning mellem **Part 2's** tilbagevenden til Danmark og **Part 1's** indgivelse af ansøgning om EU-opholdskort. Udlændingestyrelsens afgørelse af 3. juni 2016 viser tværtimod, at styrelsen også har foretaget *en konkret vurdering* af andre relevante forhold, som til trods for den tidsmæssige forskydning af hhv. 8 og 9 måneders varighed kunne godtgøre, at familielivet ikke var ophørt.

Udlændingenævnet bemærker i den forbindelse, at Udlændingestyrelsens afgørelse af 3. juni 2016 er udformet i overensstemmelse med Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integrations praksisnotat af 27. juni 2010, ”Notat om tidsmæssig sammenhæng mellem en dansk statsborgers tilbagevenden til Danmark og ansøgning om ophold som familiemedlem til den danske statsborger efter EU-retten” (...).

Udlændingenævnet fastholder på den baggrund, at styrelsen – som behørigt reflekteret i afgørelsen – i overensstemmelse med EU-Domstolens dom af 27. juni 2018 i sag C-230/17 har foretaget en konkret vurdering af den tidsmæssige forskydning og samtlige andre relevante omstændigheder i sagen, som var egnede til at belyse, om det familieliv, som blev

påberåbt i ansøgningen, til trods for den ikke uvæsentlige tidsmæssige forskydning af hhv. 8 og 9 måneders varighed, eventuelt fortsat bestod.

Udlændingenævnet gør endvidere gældende, at afslaget blev meddelt med rette, idet sagens oplysninger viser, at sagsøgerne ved **Part 1's** indrejse i Danmark og indgivelsen af ansøgning om EU-opholdskort ikke (længere) udøvede det familieliv, som eventuelt måtte være blevet etableret i forbindelse med **Part 1's** kortvarige visumophold sammen med **Part 2** i Sverige.

På dette senere tidspunkt var det eventuelle familieliv, som sagsøgerne måtte have etableret i Sverige, ophørt, og sagsøgerne måtte derfor – på lige fod med andre, der opholder sig i Danmark og søger familiesammenføring – opfylde udlændingelovgivningens almindelige regler herfor.

Udlændingenævnet gør endelig gældende, at det forhold, at **Part 1's** mor, som havde den fulde forældremyndighed over ham, ikke accepterede, at familielivet kunne fortsættes i Danmark, bestyrker, at det eventuelle – og i givet fald ganske beskedne – familieliv, der måtte være opstået mellem sagsøgerne i Sverige under **Part 1's** kortvarige visumophold, i alle tilfælde ophørte, da **Part 1** ikke indrejste eller indgav ansøgning om indrejse i naturlig forlængelse af **Part 2's** indrejse i Danmark.

Der er i øvrigt ikke påvist forhold, der kan føre til et andet resultat.”

Parterne har under hovedforhandlingen uddybet de skriftligt fremsatte anbringender.

Landsrettens begrundelse og resultat

Sagen angår en prøvelse af Udlændingestyrelsens afgørelse om, at et familieliv, som **Part 1** og **Part 2** havde opbygget eller konsolideret i Sverige, var ophørt, inden **Part 1** indrejste i Danmark.

EU-Domstolen har i dom i sag C-230/17 besvaret Østre Landsrets spørgsmål om fortolkning af artikel 21 i TEUF. Det fremgår af dommen, at de kompetente myndigheder i den medlemsstat hvor unionsborgeren er statsborger, inden indrømmelsen af en afledt opholdsret har ret til at efterprøve, om det familieliv, der var opbygget eller konsolideret mellem

unionsborgeren og tredjelandstatsborgeren i en værtsmedlemsstat, er blevet afbrudt inden tredjelandstatsborgerens indrejse i den medlemsstat, hvor unionsborgeren er statsborger.

Ved vurdering heraf er artikel 21, stk. 1, TEUF, ikke til hinder for, at en tredjelandstatsborger, der er familiemedlem til en unionsborger, ikke indrømmes en afledt opholdsret efter EU-retten, hvis familiemedlemmet til den pågældende unionsborger ikke er indrejst i denne unionsborgers oprindelsesmedlemsstats område eller ikke har indgivet en ansøgning om opholdskort dér ”i naturlig forlængelse” af den pågældende unionsborgers tilbagevenden til denne medlemsstat, når der foretages en samlet vurdering, hvor der ligeledes skal tages hensyn til andre relevante forhold og navnlig de forhold, som kan godtgøre, at det til trods for det tidsrum, der er forløbet mellem unionsborgerens tilbagevenden til den nævnte medlemsstat og det tidspunkt, hvor et medlem af dennes familie, som er tredjelandstatsborger, er indrejst i samme medlemsstat, forholder sig således, at det i værtsmedlemsstaten opbyggede og konsoliderede familieliv ikke er ophørt.

Det fremgår af Udlændingestyrelsens afgørelse af 3. juni 2016, at Udlændingestyrelsen foretog en konkret vurdering af de på ansøgningstidspunktet foreliggende oplysninger om baggrunden for den tidsmæssige forskel på 9 måneder mellem **Part 2's** indrejse i Danmark og **Part 1's** ansøgning om EU-opholdskort og den tidsmæssige forskel på 8 måneder mellem **Part 2's** tilbagevenden og **Part 1's** indrejse. Heri indgik oplysningerne om, at der gennem længere tid havde været drøftelser med **Part 1's** moder, som havde den fulde forældremyndighed, om, hvorvidt hun ville tillade, at han tog ophold med sin far og **Part 2** i Sverige og Danmark.

Udlændingestyrelsen forholdt sig endvidere til de argumenter, som **Part 1's** advokat havde fremført. Blandt andet foretog Udlændingestyrelsen under henvisning til generaladvokat **Person 2's** forslag til afgørelse i C-456/12 O og B en vurdering, hvorefter beslutningen om, at **Part 1** skulle slutte sig til sin far og **Part 2**, ikke var truffet under udøvelsen af et familieliv i et andet land.

Af Udlændingestyrelsens EU-orientering nr. 1/14 af 10. december 2014 til Statsforvaltningen om behandling af ansøgninger om familiesammenføring efter EU-retten, hvor referencen er en dansk statsborger fremgår blandt andet, at der skulle foretages en konkret vurdering af, om familiemedlemmets ansøgning var indgivet i naturlig forlængelse af den danske

statsborgers tilbagevenden til Danmark, herunder blandt andet om familiemedlemmet af særlige arbejds- eller uddannelsesmæssige grunde havde udskudt ansøgningen.

På denne baggrund og henset til de oplysninger, der dannede grundlag for Udlændingestyrelsens afgørelse, finder landsretten, at Udlændingestyrelsen inddrog de relevante oplysninger om andre forhold, som kunne godtgøre, at det i Sverige opbyggede og konsoliderede familieliv ikke var ophørt til trods for det tidsrum, der var forløbet mellem **Part 2's** tilbagevenden til Danmark og det tidspunkt, hvor **Part 1**, som er tredje-landsstatsborger, indrejste i Danmark.

Landsretten finder endvidere ikke, at der er grundlag for at tilsidesætte det skøn, som Udlændingestyrelsen foretog ved afvejningen af forholdene ved vurderingen af, om **Part 1** var omfattet af EU-reglerne som familiemedlem til en dansk statsborger, der vender tilbage til Danmark efter at have været omfattet af EU-reglerne om fri bevægelighed for unionsborgere i et andet EU-land.

De forhold, som **Part 2** og **Vidne 1** har forklaret om for landsretten, kan ikke føre til, at det familieliv, som måtte være opstået i Sverige, ikke skal anses for ophørt på tidspunktet for ansøgningen om EU-opholdskort.

Udlændingenævnet, tidligere Udlændingestyrelsen, frifindes herefter for den af **Part 1** og **Part 2's** nedlagte påstand.

Sagen er anlagt af borgere mod en offentlig myndighed og angår et principielt spørgsmål om fortolkning af EU-retten. Under hensyn hertil findes sagsomkostningerne for landsretten at burde ophæves.

T h i k e n d e s f o r r e t :

Udlændingenævnet (tidligere Udlændingestyrelsen) frifindes.

Ingen af parterne skal betale sagsomkostninger til nogen anden part.